

Neskoro, ale predsa

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Tatiana Tuhárska	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Tatiana Tuhárska

O knihe

Yalin Aras, riaditeľ počítačovej firmy, neverí na lásku. Každá žena, ktorá sa mihne v jeho živote je len dočasná. Okrem jeho sestry Yesim, ktorú svojou prehnanou starostlivosťou a neschopnosťou zamilovať sa privádza do zúfalstva. Všetko sa zmení, keď mladá grafička Nisa Halil vytvorí pre Aras Technology logo na zákazku a zapadne do firmy ako aj do Yalinovho života ako chýbajúci dielik puzzle. Trauma z detstva obrala Nisu o reč a v Yalinovi oživí dávno pochované spomienky. Cíti Yalin k Nise viac než len nežné bratské city? Dokáže Yalin prekonať prekážky, ktoré mu bránia zaľúbiť sa? Zvíťazia démoni minulosti alebo láska?

1. NESKORO, ALE PREDSA

Čierny Range Rover zaparkoval pri oranžovom kontajneri pred budovou IT firmy Aras Technology. Vystúpila z neho útla dievčina v maskáčových nohaviciach, v zelenom tričku a šiltovke, obrátenej šiltom dozadu. Vybrala si tašku a zabuchla dvere. Bielymi teniskami, ktoré svietili takmer ako raňajšie slnko, odmeriavala cestu do firmy. Ponad plece zamkla vozidlo. Ochránila jeho vnútro pred dotieravými zvedavcami, než sa stratila v budove. Bude jej trvať niekoľko minút, kým zdolá deväť poschodí.

Nemohla tušiť, že zaujala veľkého šéfa. Pozorné hnedé oči ju sledovali a študovali z vrchného poschodia sterilnej sivobielej kancelárie.

„Yalin! Počúvaš ma vôbec?“ ozvala sa Yesim vyčítavo.

„Aj keď sa to nedá počúvať, venoval som ti pozornosť do vety: Vo svojom živote potrebuješ ženu. Pri podobných nezmysloch vypínam uši,“ neodpustil si, aby sestru nepodpíchal.

Zúžili sa jej zreničky, dupala v topánkach s vysokými opätkami, až jej dlhé čierne vlasy tancovali okolo hlavy. Keby tmavá pokožka dokázala očervenieť, bola by ako požiarnické auto. Zlostne zapíšťala jeho meno. Jeho ušné bubienky zaplakali.

Odvrátil sa od okna. Jeho pohľad kĺzal po Yesim, po dlhých holých nohách, čiernom opasku, ktorý honosne nazývala minisukňa, až po modrý top odhaľujúci plecica.

„Radšej sa pozri na seba. Chlapom ukazuješ všetky svoje tajomstvá.“

„Tomu sa hovorí móda, môj neandertálsky braček.“

Ani sa nenazdal a vinula sa k nemu, ako keď sa bála búrky, aby zmiernila svoje slová.

„Ty nechceš zažiť ten pocit, keď sa pod tebou zachveje zem, srdce beží ako o závod, pľúca bojujú o každý nádych a v bruchu ti lieta tisíc motýľov? Ach, to musí byť krásne.“

Pri poslednej poznámke ju chytil za ramená a postavil ju tak, aby na ňu videl: „Hovoríš to, akoby si o láske niečo vedela. Nerob zo mňa vraha! Videla si, čo som urobil

chlapovi, ktorý ťa vyzliekal očami. Ten, čo si dovoľí viac, sa rána nedožije.“

„Juuuj. Si ako dinosaur z druhohôr, mamut z doby kamennej...“

Viac urážok nepočul, lebo Yesim vystrelila z kancelárie ako neriadená strela.

Stažka uložil svoju vysokú, svalnatú a opálenú postavu do kancelárskeho kresla, obrátil sa k stolu a prehrabol si ebenové husté polodlhé vlasy. Bude lepšie, keď jej dá čas na upokojenie. Doma na neho môže kričať, koľko sa jej páči. Ale nevyzerá dobre, keď sa hádajú pred zamestnancami. Vo vedení musia byť jednotní.

Na chvíľu dovolil gaštanovým očiam oddychovať. Večer predtým ho obrala o čas aj spánok firemná oslava, ktorej nechýbala nádherná brušná tanečnica s neuveriteľne ohybným telom. V hlave sa mu vynorilo niekoľko obrazov, ako využiť taký nezvyčajný talent. Zostali však iba v predstavách. Verejne, ostro a ponižujúco ho odmietla. Striasol zo seba spomienky a hojil si pošramotené ego. Taká žena sa ešte nenarodila, od ktorej by chcel viac než sex.

Žena! Slovo, ktoré mu zazvonilo v mysli, ho prinútilo otvoriť oči a zdvihnúť hlavu. Takmer by na ňu zabudol. Vstal, kopnutím odsunul stoličku a s diabolským úškrnom sa ponáhlal privítať hosťa, ako sa na šéfa patrilo.

Zastavil sa vo dverách výťahu: „Takto chodíte do práce?“

„Objednali ste si grafičku alebo modelku?“ odsekla chrapľavým sopránom neznáma.

„Nehovorím o vašom oblečení. Meškáte deväť minút a tridsaťjeden sekúnd.“

Potešene sledoval jej zelený vyplašený pohľad. Obzerala sa akoby čakala, že ju niekto príde zachrániť. Mala smolu. Okrem nich dvoch na chodbe nikto nebol.

„Budem meškať ešte viac, keď mi nedovoliťe prejsť.“

„Ste drzá!“

„A vy ste nevychovaný,“ vystrela sa v celej výške stošesťdesiatpäť a pol centimetra.

Urobil krok smerom k nej, ona krok vzad. Situácia sa opakovala, až kým sa jej chrbát nedotkol steny výťahu. Bola v pasci, nemala kam ujsť. Sklonil sa k jej uchu.

„Poviem vám tajomstvo. Provokovať šéfa hneď z príchodu nie je najlepší nápad.“

„Vy ste Yalın Aras?“ pohľadila jeho meno hlasom.

„Uhm,“ prikývol, ani sa neobťažoval použiť slová.

„Som Nisa Halil. Teší ma, že vás spoznávam.“ Vystrela ruku na pozdrav.

Obdivoval jej schopnosť vynásť sa v akejkoľvek trápnej situácii. V rozjímaní ho vyrušili jej neposlušné gombíky. Oddelili sa od dierok a ukazovali, čo malo zostať ukryté.

„To vidím.“ Uškrnul sa pobavene. Pozoroval jej reakciu na jeho blízkosť. Kývol hlavou, aby ju na to upozornil.

Sklopila zrak, očervenela a rýchlo si upravila odev.

„Už aj zabudnite na perverzné myšlienky, ktoré vám napadli!“

Prudko do neho strčila, aby odstúpil. Nepohol sa ani o milimeter. Bavilo ho doberať si ju. Možno od nej dostane viac, než len logo k novému produktu.

„Ako viete na čo myslím? Čítate vo mne alebo napadli aj vám? Vedel by som, čo s nimi.“

„Ešte dlho budete na mne skúšať svoje taktiky alebo sa už môžeme venovať práci?“

Prekrížila si ruky na hrudi a čakala, kedy jej uvoľní cestu. Yalın jej vyhovel. Nikdy sa žiadnej žene nevnucoval. Vedel, kedy sa stiahnuť, kedy odložiť zväzkanie na neskôr.

„Zložte sa v mojej kancelárii,“ vydal príkaz. Nepočkal, kým poslúchne, vyšiel na chodbu.

Nasledovala ho rýchlymi nahnevanými krokmi: „Radšej by som pracovala inde. Som si istá, že v takej veľkej firme sa nájde vhodnejšie miesto.“

Keď dorazil k pracovisku, zastal. Oprel sa o otvorené dvere.

„Nech sa páči vojdite. Ale ak sa ma bojíte, tak...“

„Nefandite si.“ Prešmykla sa popri ňom na dočasné pracovisko.

Vítazoslávne sa uškrnul. Už tretíkrát sa ho sama od seba dotkla. Aj keď len preto, aby mu dala jasne najavo, že má zaradiť spiatocku. Dočasne vyvesí bielu vlajku. Najprv vybaví zákazku a potom príde na rad zábava.

Prisunul jej stoličku, aby si mohla sadnúť: „Až po vás, madam.“

Venovala mu podozrievavý pohľad, ale posadila sa. Pripravila si laptop, grafický tablet, ceruzku a zošit. Stiahol sa na druhý koniec stola. Nerušil ju, len pozoroval.

„Môžete sa pozrieť na niekoľko pripravených návrhov. Ak sa vám nejaký zapáči, môžem ho rovno upraviť.“

Posunula mu po stole skicár. Šikovne ho zachytil, než sa zošuchol zo stola. Otvoril ho na prvej strane, pripravený schváliť čokoľvek, čo bude aspoň trochu prijateľné. Čas ich tlačil. Už prvý návrh ho prinútil zabudnúť na prijateľnosť. Sám nedokázal nakresliť ani panáčika z paličiek, ale vedel oceniť kvalitné umenie. Nepochybne mala talent. Rýchlo prebehol návrhy, potom ich skúmal podrobnejšie. Bolo nemožné rozhodnúť sa pre jeden konkrétny. Všetky sa mu zdali rovnako dobré. Keby nerozhneval sestru, mohol ju požiadať o radu.

„Ktoré logo by ste mi ako odborník odporúčali?“ Využil zámienku priblížiť sa k nej.

Položil skicár pred ňu, oprel sa rukou o operadlo stoličky. Pustila sa do preberania listov a pri tom hladila každú stránku. Alebo sa mu to len zdalo? Zrazu mu bolo horúco

akoby teplota v miestnosti stúpila minimálne o tri stupne. Nevedel sa sústrediť na prednosti každého návrhu, ktoré mu vymenúvala. Keď si myslel, že jeho požiadavke nevyhovie, ukázala na posledné logá a ukončila chválospev: „Ja osobne navrhujem jedno z týchto dvoch. Najviac vystihujú slogan, hlavnú myšlienku a marketingovú stratégiu, ktorou sa chcete v programe vydať.“

Uprela oči plné očakávania na neho. Ceruzka putovala k jej ústam v nervóznom geste. Guma blúdila po perách a hladkala ich. Nedokázal sa zamerať na nič iné, než na ten pravidelný pohyb. Prstom sa dotkol jedného z návrhov. Ani sa naň nepozrel.

„Výborná voľba,“ vystrúhala mu pochvalu. Úsmev na jej perách ho priťahoval ako magnet.

Sklonila hlavu, zapla tablet a venovala sa úprave grafického návrhu.

Po chvíli obrátila hotové dielo k nemu s pohľadom plným nádeje.

„Je to perfektné,“ ledva zo seba dostal. Nasucho prehltol. Hypnotizoval ceruzku v jej ústach, ktorá jej nečakane spadla do výstrihu. Tak rád by sa vydal na výpravu za ňou, ako archeológ za strateným pokladom. Privrel oči, aby sa spamätal.

„Pošlite mi to.“

„Už to máte v maily.“

Ani si neuvedomil, kedy mu vyhovela a stihla sa zbaľiť. Bola takmer na odchode. Oprel sa o boky stoličky, aby jej zabránil vstať. Vyslala k nemu posmešný pohľad. „Snažte sa zbytočne.“

Pre Yalina boli jej slová ako pre býka červené súkno. Výzva prijatá. Sklonil sa k nej a ukradol si bozk. Zaklonila hlavu, aby sa oslobodila, až jej šiltovka skĺzla na zem. Vlasy farby slnka prikryli ženské plecia. Zaprela sa dlanami do jeho hrude. Prikryl jej ruky svojimi, aby ho nemohla odstrčiť. Ovinul jej ruky okolo svojho krku, keď prehľbil bozk. Jej telo zvláčnelo a poddalo sa. Veľmi rýchlo si poradil s gombíkmi na košeli. Postavil ju na nohy. Pokúsila sa zachytiť stoličky. Využil to a zbavil ju vrchného oblečenia. Nezdržoval sa s rozopínaním vlastnej košele, prudko trhol, až sa všetky gombíky utekali skryť do bezpečia pred barbarskou náturou. Privinul si ju k telu, aby pocítila silu jeho túžby. Vybral sa na púť po jej nahej pokožke. Keď sa vrátil k jej perám, prudko do neho strčila, až sa vystrel na stole. S nezbedným úškrnom vyčkával, čo má v pláne. Keď jej vlasy kĺzali po jeho hrudi, úsmev mu zamrzol. Tenký prameň použila ako štetec, ktorým na ňom tvorila neviditeľné umelecké dielo. Odvážny prameň sa ovinul okolo časti tela, ktorá sa dožadovала pozornosti. Prudko sa posadil a obrátil ich pozície. Uväznil jej telo na stole pod sebou. Oplatil jej sladké trýznenie, než si ju vzal. Vyvrcholenie ich dobehlo skôr, než si priali. Uvrhlo ho do čiernej priepasti sladkého zabudnutia.

Prebudenie bolo tvrdé, obrazne aj doslova. Dôverne sa zoznámil s podlahou kancelárie.

„My sa ideme roztrhať, aby sme stihli termín a ty si tu pokojne vospávaš?!“ jačala na neho Yesim.

Zažmurkal do slnka a zaostril na sestrinu nahnevanú tvár. Postupne si uvedomil niekoľko vecí. Ležal na podlahe úplne oblečený. Nikde nebolo ani stopy po jeho vášnivej kolegyni.

Šikovne sa pozbieral zo zeme a naprával si modrú kockovanú košeľu a béžové rifle: „Kde je? Kam išla?“

„Kto?“ Hľadela na neho sestra akoby sa zbláznil.

„Tá nová grafička,“ odpovedal na ceste k dverám.

„Na vrátnici. Kde inde by bola?!“ Krútila hlavou.

Vo dverách pobožkal sestru na líce a ponáhlal sa za Nisou. Snáď ju dostihne, než odíde. Nezdržoval sa s výťahom, kopol do dverí s núdzovým schodiskom. Behom nedočkavo počítal poschodia.

Na vrátnici položil rovnakú otázku ako sestre.

„Ešte neprišla,“ znela odpoveď vrátničky.

Obočie sa mu spojilo do nahnevanej čiary. Vôbec ničomu nerozumel.

„A to dievča v maskáčoch a šiltovke?“

„Priniesla poštu a hneď odišla.“

Usmial sa na vrátničku. Aj keď to bol len sen, nebol sklamaný. Bol ochotný pripustiť, že Yesim má pravdu. Potrebuje ženskú spoločnosť nielen na noc.

2. ZÁHADNÁ NISA

Yalin si vystrel chrbát a hypnotizoval hodinky v kancelárii. Do príchodu grafičky zostávala len minúta. Už sa tešil, ako si vychutná jej ospravedlnenie, prečo mešká.

„Môžem vám predstaviť Nisu Halil?“ ozvala sa Benu od dverí.

Yalin sa prekvapene obrátil v kancelárskom kresle. Po jeho sexy grafičke zo sna nebolo ani stopy. Postavil sa a vystrel ruku na pozdrav. Pokúšal sa čítať vo svojej spolupracovníčke. Nepredstavila sa, len mu podala vizitku. Nisa Halil, exotické meno vyvolalo v ňom úplne iné predstavy, než čo videl. Jeden z jej rodičov mal rozhodne európske korene. Zlatisté vlasy uväznila v drdole. Krivky ukryla do čiernych nohavíc a bielej blúzky nadmernej veľkosti. Keby mala opätky, ich pohľady by boli v rovnakej výške takmer stoosemdesiat centimetrov. Pri topánkach, ktoré by si neobula ani jeho babka, mu siahala po bradu. Jej azúrové oči mu vracali uprený pohľad. Emócie prezrádzala spätená dlaň, ktorou mu opätovala stisk. Chvejúce sa pery zovreté do prísnej linky ešte ani nepípli. Neodpovedala na pozdrav ani na otázku. Stála ako strom naťahujúci jeden konár. Podľa oblečenia by odhadoval jej vek najmenej na tridsať, ale referencie hovorili, že má o desať rokov menej. Dúfal, že jej grafický talent je lepší, než štýl obliekania a komunikačné schopnosti.

Po počiatkových zdvorilostiach si urobila pohodlie. Posadila sa oproti nemu a pustili sa do práce. Vybral si logo a Nisa ho veľmi rýchlo prekreslila do tabletu. S výsledkom bol spokojný. Zároveň mu prezentovala svoju predstavu o marketingovej stratégii. Talentom prekonala ženu z jeho sna. Len jedna vec ho na nej dráždila. Ešte mu nepovedala ani slovo. Odpovede na otázky mu písala do tabletu. Čoraz viac bol zvedavý, prečo sa s ním nerozpráva. Opýtal sa jej aj na iné projekty. Ukázala mu svoje portfólio. Nemala toho veľa, ale jej talent prevyšoval skúsenosti. Hodila by sa do jeho tímu.

„Pracujete pre niekoho?“

„Od zajtra nastupujem na stáž do jednej firmy,“ napísala do tabletu.

„Už máte podpísanú zmluvu?“ kul železo za horúca.

Pokrútila hlavou. Zdvihol telefón a zavolať Yesim, aby prišla k nemu do kancelárie.

Yesim dohrmela ako veľká voda. Nisa vyľakane vyskočila z kresla. Obrátila sa, aby čelila útoku.

Yalin obišiel stôl a zabraňoval búrke: „Našiel som novú grafičku.“

Yesimine oči na neho hádzali hromy blesky: „Dohodli sme sa, že do personálneho obsadenia mi zasahovať nebudeš. Nemám informáciu o tom, že by sme vypísali výberové konanie.“

Yalin vzal Nisin tablet, ktorý nechala na stole a ukázal ho Yesim.

„Pozri sa na jej návrhy a na marketingový plán. Nebolo by lepšie, keby sme prestali platiť obrovské peniaze externým firmám a radšej zamestnali vlastného človeka?“

Yesim sa pozrela na návrhy, na Yalina a potom na Nisu. Zošpúlila pery a poklopkala si po nich prstom, ako vždy, keď

premýšľala. Potom sa rozžiarila: „To je výborný nápad. Prineste mi všetky doklady a ste prijatá.“

Nisa nesúhlasne krútila hlavou.

„Prečo nie? Čo máte za problém?“ rozčúli sa Yesim.

Nisa sa načiahla po svoj tablet, ale Yesim ho odtiahla preč. „Môžete mi odpovedať, ako normálny človek?“

Nisa sklopila oči a smutne pokrútila hlavou. Yalin vzal od Yesim tablet, podal ho Nise a poprosil ju, aby im to vysvetlila. Nisine prsty sa rýchlo pohybovali po klávesnici. Znak toho, že je nervózna. Yalin netrpezlivo čakal na odpoveď a odolával potrebe upokojiť ju.

Nisa podala tablet Yalinovi, ktorý prečítal jej odpoveď: „Nedokážem rozprávať. Nemôžem prezentovať projekty, ani chodiť na stretnutia klientov, či niečo propagovať. Som viazaná sľubom v inej firme. Logo aj propagačný plán som vám poslala mailom. Dúfam, že sú vyhovujúce. Radšej už pôjdem.“

Len čo Yalin dočítal, načiahla sa po tablet. Yalin sa dotkol jej ruky, aby ju zastavil.

„Nechodte. Máte talent a váš problém nie je prekážkou v práci.“

Yesim spustila veľmi dlhé ospravedlnenie. „Prepáčte, nechcela som vás uraziť. Nie je problém upraviť vám náplň práce s ohľadom na vaše schopnosti. S vašim zamestnávateľom to vybavím. Potrebujeme zmeniť firmu na propagačné materiály. Keď mu ponúknem spoluprácu, určite sa nebude hnevať, že ste prijali prácu u nás.“

„To je výborný nápad, Yesim.“ pochválil ju Yalin.

„Tak čo poviete na ponuku?“ obrátil sa na Nisu.

„Nemusíte sa rozhodnúť hneď. Kým pripravíme návrh zmluvy, dáme vám čas na rozmyslenie,“ pridala sa Yesim.

Nisa zdvihla prst v nemej žiadosti, aby počkali. Rýchlo niečo písala do tabletu a potom ho obrátila, tak aby videli na displej: „Nepotrebujem čas na rozmyslenie. Súhlasím.“

Yalin sa usmial a stisol jej ruku: „Vitajte v našom tíme.“

Opäťovala mu úsmev, ktorý svietil ako lúč slnka.

„Zajtra vás čakám o ôsmej v práci. Budete pracovať do štvrtej. Môžem vás pozvať na obed? Tam by sme prebrali detaily, než Yesim pripraví zmluvu.“

Yalin sa ešte nechcel vzdať jej spoločnosti. Chcel o nej vedieť viac.

Zarazila sa, pokrútila hlavou a napísala: „Nemôžem. Musím vyzdvihnúť brata zo školy. Už aj tak meškám.“

Už rozumel, prečo zaváhala. Nebolo to pre obed, ktorý navrhol, ale pre pracovnú dobu. Nechcel, aby došlo medzi nimi k nedorozumeniu.

„Máme vo firme aj detský kútik, kde si váš brat môže písať úlohy a hrať sa s ostatnými deťmi, kým budete v práci. Postarajú sa tam o neho. Nájde si tam kamarátov.“

Prekvapená zostala stáť vo dverách.

Zrazu sa do kancelárie vrátil malý štíhly blondý chlapec.

„Viem, že sa hneváš, že som na teba nepočkal. Ale skončili sme o hodinu skôr. Už som si napísal všetky úlohy. Keďže si mi povedala, kde budeš, tak som si myslel, že ti ušetrim cestu a prídem za tebou sem.“

Nisa sa mračila a hrešila ho znakovou rečou. Nakoniec sa obrátila k Yalinovi.

„Prepáčte, že som sem takto vtrhol. Volám sa Umut Halil. Som Nisin brat.“

Predbehol ju Umut a vystrel k Yalinovi ruku ako dospelý človek. Yalin mu ju stisol a predstavil sa ako Nisin šéf.

„Veľmi ma teší,“ vymenil si chlapec s Yalinom zdvorilé frázy.

„S mojou sestrou budete spokojný. Je múdra a šikovná. Už dva roky ma vychováva sama, odkedy nás vyhodili z detského domova, kam nás poslal náš otec, lebo sa nechcel starať o problémové deti. Keď nám zomrela mamička, moja sestra prestala rozprávať, na mňa sa lepili všetky choroby, na ktoré si len spomeniete.“

Yalin sa musel veľmi snažiť, aby na ňom nebolo poznať, čo s ním urobili slová malého chlapca. Otvorili staré rany, o ktorých si myslel, že sa už zahojili. Aj jeho s Yesim vychovával starý otec sám, keď ich vlastní rodičia opustili. Pocítil obdiv k mladej žene, ktorá bratovi zhrozene zakryla ústa.

Umut odtiahol jej ruku a pokračoval: „Viem, že by som mu mal odpustiť, ale ja to nedokážem. Pani učiteľka v škole hovorila, ako môže chlap opustiť svoje deti a ešte stále sa nazývať mužom.“

Yalin na to nevedel odpovedať, ale Umut to ani nečakal. Pri rozprávaní si vystačil aj sám.

Nisa brata opäť napomenula v znakovkej reči. Usúdil podľa toho, že sa stiahol do seba.

„Prepáčte. Nisa mi pripomenula, že by som sa nemal sťažovať kvôli tomu, čo nemám, ale byť vďačný za to, čo mám. A ja som. Každý deň ďakujem za to, že mám sestru ako ona.“

Nisa bola viditeľne dojatá a rýchlo mu niečo hovorila, na čo ju Umut objal.

Yalin im túžil pomôcť. Musí sa uistiť, aby jej Yesim v zmluve maximálne vyhovel.

„Môžem vás oboch pozvať na obed?“ zopakoval Yalin svoju ponuku.

Umut sa postavil pred sestru ako hrozivý malý osobný strážca.

„Nepatrí sa prijať pozvanie od cudzieho muža.“

„Ja už nie som cudzí. Som šéf tvojej sestry a ide o pracovný obed. Potrebujem so slečnou Nisou prebrať náplň práce,“ zachraňoval situáciu Yalin.

Umut bol o polovicu nižší než on, ale bol rozhodnutý chrániť súrodenca za každú cenu.

„To ste mali povedať hneď. V tom prípade prijímame pozvanie. Veľmi rád vám zodpoviem akékoľvek otázky. Som Nisin tlačový hovorca,“ vyhlásil hrdo.

Yalin sa rozosmial. Ten malý chlapec sa mu páčil čoraz viac. Venoval Nise spýtavý pohľad, či súhlasí. Zdvihla ruky do výšky na znak toho, že sa vzdáva. Brat rozhodol za ňu. Venovala Yalinovi neistý úsmev. Pocítil k nej to, čo cítil k svojej sestre, túžbu ochraňovať ju. Umut mu pripomínal viac menej samého seba v jeho veku. Už na ceste do reštaurácie vedel, že tento obed bude začiatok hlbokého priateľstva so ženou a s malým veľkým mužom, ktorý nepovedal len to, čo nevedel.

3. LEN ONA

„Bratranec, čomu vďačím za návštevu?“ ozval sa Yalin ostrejšie, než mal v úmysle.

Tmavovlasý opálený muž so štíhlym telom zahaleným do obleku od Armaniho sa obrátil so širokým úsmevom. Pri pohľade na neho by nikto nepovedal, že sú s Yalinom bratrancí. Deniz bol o kus nižší než Yalin, mal brčkavé vlasy a chlapčenské črty tváre.

„Keby som vedel, že u teba pracujú také krásne dievčatá, tak by som ťa navštívil skôr.“

Yalin pozrel na Nisu, ktorej tvár horela ako fakľa. Hľadal jej sklopené oči. Zazrel na jeho úškrn.

„Deniz, varujem ťa. Neopováz sa flirtovať s mojimi kolegynami.“

„Prečo nie? Myslím si, že sa im to páči.“

Nisina červeň v tvári stmavla. Deniz vzal Nisu za ruku a pobozkal jej ju. Nisa k nemu vzhliadla a venovala mu rozpačitý úsmev.

Yalin sa musel veľmi ovládať, aby nezavolať bratranca von na férovku.

„Nemôže prijať tvoje pozvanie, pretože je dohodnutá so mnou. Každý deň spolu obedujeme. Je to náš rituál už dva mesiace,“ snažil sa riešiť problém civilizovane, ale s dôrazom na spolu.

„Yalin, nebuď sebec. Jeden deň môžeš urobiť výnimku.“

„Nemôžem. Poďme. Som hladný,“ pokynul Nise, ktorá mu konečne venovala pozornosť.

„A čo bude so mnou? Práve som prišiel,“ postážoval sa Deniz.

„Yesim je v kancelárii. Chod' ju potešiť svojou spoločnosťou.“

Deniz zaváhal. Yalin nepočkal na jeho rozhodnutie, vzal Nisu za ruku a ťahal ju za sebou ako jaskynný muž. Nisa s ním ledva udržala krok. Nezastal, kým neboli v reštaurácii. Za sebou počul nesúhlasné šepkanie ľudí. Ako keby počul obvinenia Yesim. Ohliadol sa za seba a ospravedlnil sa Nise, že jej nechcel ublížiť.

„Čo sa stalo? Urobila som niečo zlé?“ ukázala mu znakovou rečou a tvárila sa vyplašene.

Nemohol jej odpovedať, lebo sa zjavil čašník. Najprv objednal jedlo a odsunul jej stoličku. Keď si sadla, ukryl jej drobné ruky do svojich: „Ty si neurobila nič zlé. To Deniz.“

Nadvihla obočie a potom sa zamračila, čo znamenalo, že nerozumie.

Yalin vyhrkol: „Zváža ťa, aby ťa dostal do postele.“

Jej výraz sa zmenil z nechápavého na sklamaný: „Myslela som si, že je ku mne milý, lebo sa mu páčim. Som naivná.“

V očiach sa jej zjavili slzy a divoko gestikulovala. Yalin jej nerozumel, lebo mu rozrušením ukazovala slová prirýchlo. Kvôli nej sa za dva mesiace naučil základy znakovkej reči, ale rozumel jej, len keď rozprávala pomaly.

Uväznil jej ruky, aby ju upokojil. „Pomalšie, Nisy. Samozrejme, že sa mu páčiš. Komu by si sa nepáčila?“ Nevedel, ako má pokračovať. Ťažko viedol rozhovor, ktorý by s ňou mali mať rodičia.

„Niektorí muži majú čestné úmysly a niektorí nie,“ dostal zo seba, čo povedal Yesim.

„Ako ty?“ opýtala sa Nisa.

Nevedel jej odpovedať, lebo netušil, do ktorej kategórie ho zaradila. Keďže jej nedal dôvod myslieť si o ňom niečo zlé, dúfal, že hovorila o ňom ako o čestnom mužovi.

„Nemám s tebou zlé úmysly, ak sa toho obávaš,“ povedal opatrne.

Krútila hlavou: „Nebavme sa už o tom. Varoval si ma. Dám si pozor.“

Zatvárala sa zvláštne, ale nemal čas preskúmať, čo jej výraz znamenal, lebo im priniesli jedlo. Neplánoval pokračovať v tomto rozhovore. V podstate už nebolo, čo riešiť. Ťažko sa jej sústredilo na rozhovor, a tak ju nechal najprv najesť.

Až pri káve sa vrátil k rozhovoru, ale predchádzajúcej téme sa vyhýbal. Preberali to, čo vždy, súrodencov, prácu a Yalinove problémy. Za tie dva mesiace si zvykol zdôverovať sa jej. Bola najlepší poslucháč, akého poznal. Svoj názor mu povedala, len keď ju oň požiadal. Nemala potrebu ho súdiť a ani mu dávať nevyžiadané rady.

Keď sa vrátili na svoje poschodie, Deniz na nich čakal.

„Môžem vás dnes pozvať na večierok?“ opýtal sa Nisy.

Nisa s Yalinom si vymenili pohľady, ženský rozhodný a mužský nahnevany. Dotkla sa jeho ruky. Nevedel, ako to dokázala, ale jeho zlosť v momente vyprchala.

Pokrútila hlavou a ukázala Denizovi, že nemôže a ani nechce. Yalin mu to rád preložil.

Deniz mykol plecom: „Tak musím ísť loviť do iných vôd.“

Benu pribehla a s neskrývanou závišťou sa na ňu vrhla: „Najprv ťa požiadal ten chutný grafik z tretieho a teraz samotný Deniz. Povedz mi, ako to robíš.“

Yalinovi v momente zmizol úsmev. Obrátil Nisu k sebe a venoval jej spýtavý pohľad.

„Smiem pripomenúť, že si mu neodpovedala,“ ozvala sa Benu urobiac z ohníka vatru.

Yalin čakal na Nisinu odpoveď, ale medzitým vysvetlil Benu: „Ani mu neodpovie. Na večierok ide so mnou. S dvoma mužmi naraz ísť nemôže.“

S radosťou sledoval, ako Benu vzal vietor z plachiet aj chuť ďalej do Nisy vrtať. Tuším, že závistlivé ženy sú horšie, ako prelietaví muži. Chcel Nisu chrániť aj pred jedovatými jazykmi.

Nisa na neho hľadela veľkými očami a rýchlo vysvetľovala: „Nebola by som prijala jeho pozvanie. Nemôžem tam ísť.“

„Prečo nie?“ mračil sa Yalin.

„Nemôžem nechať brata samého,“ vysvetlila rýchlo.

„Deniz ho postráži. Má rád deti,“ napadlo Yalinovi, ako oplatiť bratrancovi láskavosť.

Videl, že stále pochybuje: „Čo keď ťa zahanbím?!“

„To sa nestane. Celý večer ťa nespustím z očí. Pôjdeš so mnou?“ opýtal sa jej a dychtivo očakával odpoveď. Ak by ju požiadal ešte niekto, asi by sa neudržal a zmlátil by ho.

Na chvíľku ešte zaváhala. Vrhol na ňu jeden zo svojich šarmantných úsmevov a bezbranných pohľadov, ktoré ho často dostávali z nepríjemných situácií.

Napokon neisto prikývla. Yalin sa musel veľmi ovládať, aby od radosti neposkočil. Zvolal na celé oddelenie: „Počuli ste? Nie je voľná. Ide so mnou.“

Trochu sa hanbil za svoje správanie. Ešte aj Yesim nesúhlasne krútila hlavou a radšej sa zašila do svojej

kancelárie. V tej chvíli sa k nemu nepriznávala. Ale za ten jeden Nisin hrejivý úsmev to stálo.

4. VEČIEROK

Večer Yalin odviezol Deniza k Umutovi, aby ho ani len nenapadlo vycúvať z ich dohody.

Súrodenci bývali v drevenej záhradnej chatke obklopenej trávnatým kobercom a živým plotom. Borovicový domček pripomínal obriu stavebnicu zloženú z nanukových tyčiek so šikmou strechou zvažujúcou sa na stranu. Dve obdĺžnikové okná s bielymi záclonkami sčítavali a násobili svetlo z prednej a bočnej strany. Masívne dvojkrídlové dvere s veľkými oknami sa otvárali smerom von ako vítajúca náruč. V ovzduší bolo cítiť vôňu čerstvo namoreného dreva.

Pätnásť metrov štvorcových interiéru bolo rozdelených do dvoch častí. Do obývacej časti sa vstupovalo popri tmavohnedej vešiakovej stene s úložným priestorom. Dvere oproti vchodu viedli do kúpeľne s umývadlom, toaletou a sprchovacím kútom. V obývacej izbe medzi oknami stáli dve žlté kreslá s malým okrúhlym stolíkom maslovej farby. Vedľa nich sa nachádzal biely jedálenský stôl s dvomi modrými stoličkami, ktorý slúžil aj ako písací. Izba dominovala manželská posteľ so záhlavím zo šedých vankúšov, umiestnená pri stene kúpeľne.

Keď sa dvere na chalúpke z rozprávky otvorili, vydala sa k nim víla v belasých šatách s tylovou sukňou siahajúcou nad kolená. Takmer sa bál, že keď podíde bližšie, rozplynie sa.

Prebral ho Denizov obdivný hvizd. Yalin mu zakryl oči, ktoré na ňu vyvaloval a postrčil ho smerom k dverám. Odtiaľ ich pozorne sledoval Nisin nástročný osobný strážca.

„Vrátime sa až ráno,“ oznámil im, akoby si pýtal od brata povolenie.

„Dávajte na ňu dobrý pozor,“ prehovoril Umuto vážne.

„Budem,“ nasucho prehltoť Yalin neschopný povedať viac, keď sa k nemu priblížila.

„Si krásna,“ pošepol, aby ho počula len ona. Zapýrila sa a gestom mu poďakovala.

„Moja prvá akcia. Dúfam, že nič nepokazím,“ nervózne gestikulovala a hrala sa s prstami.

Yalin jej venoval nežný úsmev, zdvihol jej ruku k perám a pobožkal: „Nič sa ti nestane, lebo si so mnou.“

Nepozorovane vošli do nablýskanej sály, kde sa to hemžilo bielymi vysokými stolmi bez stoličiek, ozdobenými šnúrami bielych perál a kryštálovými slzami. Strop pripomínal zhuk obláčikov. Yalin pozoroval jej šťastný úsmev a neodolal. Chcel, aby tento večer bol pre ňu nezabudnuteľný. Nerád tancoval, lebo mal obe nohy ľavé, ale kvôli nej urobil výnimku. Požiadal ju o tanec a ona nadšene prijala. Keď mu vkĺzla do náručia a on ju objal, vedel, že urobil chybu. Odovzdane sa k nemu vinula. Yalin musel nasilu rozkazať rukám, aby neblúdili po jej chrbte. Túžil sa vydať na prieskum po jej pokožke a presvedčiť sa, či je taká jemná ako pôsobí. Oprela si hlavu o jeho hrud'. Ruky na jej chrbte zaťal v päšť, aby neurobil niečo neuvážené. Keď ho cez košeľu poštekľil jej horúci dych, vedel, že sa musí vzdialiť.

Vymanil sa z jej objatia. „Zahliadol som jedného investora, s ktorým sa musím porozprávať. Ospravedlň ma na chvíľku.“

Ignoroval jej spýtavý pohľad, ponáhlal sa preč. Cestou zastavil Yesim, Požiadal ju, aby na ňu dozrela. Prešiel mlčaním jej otázky, kam ide a čo sa stalo. Odmietol čašníkovu ponuku nápojov. Vydal sa k stolu a vzal si pohár minerálky. Rýchlym krokom zamieril von do tmy, aby schladil svoje myšlienky. Čo sa to s ním stalo? Je to Nisa, ktorej práve dnes sľúbil, že ju ochráni a tvrdil, že jeho úmysly sú čestné. To, čo si predstavoval, však nebolo ani čestné a ani slušné. Naozaj nedokáže cítiť k ženskému pohľaviu nežnejšie city? Je to jeho prvá kamarátka. Musí to pokaziť? Ale čo ak... Nie. Dosť. Je taká nevinná. Ak sa o niečo pokúsi, ublíži jej. Radšej si dá do slipov kilo ľadu alebo morského ježka, než by mal zneužiť jej dôveru. Prevrátil do seba minerálku, akoby to bola vodka. Sám sebe opakoval, ovládaj sa. Si besný ako jeleň v ruji, len preto, že si sa dva mesiace ženy ani nedotkol. Ale ty rozkazuješ svojmu telu a nie ono tebe. Zastavil sa ešte v kúpeľni, aby sa schladil. Potom sa vrátil do sály.

Hľadal svoju vílu, ale nenašiel. Zmocnila sa ho panika. Prehľadal zrakom dav, až kým nenašiel Yesim. Rýchlym krokom sa vydal k nej. Snažil sa upokojiť, než k nej dôjde a nekričať na ňu. Mala len jednu starosť a to dať na ňu pozor a ani to nezvládla.

„Yesim. Kde je Nisa?“ šepkal nahnevane, aby ho ľudia okolo nepočuli.

„Upokoj sa, braček. Išla len na toaletu. Čo som ju aj tam mala strážiť?“ bránila sa Yesim.

„Vo firme usporadúvaš samity na toalete, ale tu je to zrazu problém?“ rozčúlil sa Yalin.

„Nie som opatrovatel'ka a ona je dospelá žena,“ osopila sa na neho zvyšujúci hlas.

Yalin ju ťahal smerom k toaletám, aby sa išla presvedčiť, či je Nisa v poriadku.

Než tam došli, vyšla Nisa takmer rovnako bledá ako omietka na stene. Yalin okamžite pustil Yesim a podišiel k Nise: „Čo sa stalo? Ublížil ti niekto?“

Yalin bol ako búrkové mračno. Ak sa jej niekto, čo i len pokúsil dotknúť, rozbije mu tvár a doláme ruky. Ostatné druhy mučenia zostali len v jeho predstavách, lebo pokrútila hlavou.

„Zjedla si niečo zlé?“ vypytoval sa ďalej.

Opatrne pokrútila hlavou, ale viditeľne ešte viac zbledla. „Pila si niečo?“ pokračoval vo výsluchu. Ukázala na čašníka. Zamračil sa a vyhrešil Yesim. „Takto dávaš na ňu pozor? Prečo si ju nevarovala?“ zvyšoval postupne hlas. Nisa ho prudko objala a privinula sa k nemu, ako vždy, keď sa hneval. Pohládil jej vlasy: „Dobre. Sľubujem, že už nebudem kričať.“ Než sa nazdal, Yesim sa stratila s výhovorkou, že sa súrne potrebuje s niekým rozprávať. Nepotrebovala. Bol to jej taktický útek pred hádkou. Yalin mal teraz väčší problém, než sestru. Ovinul ruky okolo Nisy a hladkal jej chrbát: „Koľko si toho vypila?“ Ukázala dva alebo tri prsty. Nebol si istý, lebo nimi hýbala. Dúfal, že radšej dva ako tri. „Poďme von na čerstvý vzduch. Bude ti lepšie.“ Nepočkal na súhlas, viedol ju von. Cestou premýšľal, či ísť autom alebo pešo. Pri pohľade na ňu sa rozhodol, že prechádzka jej prospeje viac. Nemohol ju priviesť domov v takomto stave bez toho, aby ohrozil jej povesť. Jej brat by ho zniesol zo sveta, keby vedel, že sa Nisa opila. Radšej ju vezme k sebe domov. Aj tak to majú bližšie.

Cesta domov bola dlhá. V povznesenej nálade Nisa objala každú lampu a každý strom. Nekazil jej radosť, pretože takú šťastnú ju ešte nevidel. Opatrne ju popri domácom správcovi prepašoval do bytu. Nechcel, aby vedel, s kým prišiel domov. Cesta výtahom bola krátka. Ale jej vyzúvanie mu trvalo dlho, lebo sa neustále vrtela. Konečne sa ocitli v spálni. Plánoval ju uložiť do postele, kým on sa vyspí na gauči v obývačke oddelenej dverami. „Yalin?“ Chvíľu mu trvalo, než pochopil, že prehovorila, lebo jej práve pomáhal vyzliecť sako. Bol to len chrapľavý šepot, ale zreteľne vyslovila jeho meno. Chytil ju za ramená. Odolal nutkaniu zatriasť ňou: „Povedz to ešte raz.“ „Yalin?“ pozerala na neho celá zmätená. Stisol ju v náručí, tak silno, že sa bál, že jej spôsobí modriny. Celým telom sa mu šírila hrejivý pocit, ktorý sa nepodobal na nič, čo zažil. Nielenže prehovorila, ale prvú, čo vyslovila, bolo jeho meno. Bál sa, že to bola len náhoda alebo sa mu to len zdalo. „Čo si mi chcela povedať?“ Nabádal ju. Chcel počuť ten chrapľavý hlas, ktorým vysielala do jeho tela chvenie. „Aký je prvý bozk?“ zašepkala. Pozorovala ho spod privretých viečok. Prudko sa nadýchol, aby ovládol vzrušenie, ktoré preletelo jeho telom. Odkášľal si a zahováral: „Ale veď to vieš. Každé ráno dávaš bozk na rozlúčku bratovi.“ „Hovorím o romantickom bozku.“ Ovinula mu ruky okolo pása. Mal problém sa sústrediť, keď sa jej telo tíslo k nemu. „Je to také ako, keď mi Deniz pobožkal ruku?“ vyzvedala. Oblial ho ľadový pot. Mal chuť svojho bratranca uškrtiť. Nielenže bol prvý chlap, ktorý ju pobožkal, ale ešte jej aj poplietol hlavu. „Záleží na tom, čo si cítila, keď ťa pobožkal.“

Ihneď si za túto poznámku vynadal. Nechcel, aby mu opisovala, ako sa jej Deniz páči. „Bolo to príjemné, ale nevidela som hviezdy,“ zašepkala. Telom mu preletela úľava a schladila jeho žiarlivosť. Uvedomoval si, že je len otázkou času, kedy niekto zneužije jej zvedavosť a túžbu po nepoznanom. „Ide to samo alebo sa musím učiť?“ Yalin vedel, že to nebola výzva, že to tak nemyslela, ale nedokázal sa ovládnuť. Nadvihol jej tvár a jemne sa dotkol jej pier svojimi. Mal v pláne nežný rýchly bozk. Na svoje predsavzatie zabudol, keď vzdychla. Vnímal len jej horúce telo privinuté k nemu a mäkké poddajné pery, ktoré ho pozývali. Cítil ako stráca sebaovládanie a jeho ruky blúdila po jej chrbte. Rýchlo sa od nej odtiahol, kým ešte bol toho schopný. Zreteľne si uvedomoval posteľ za jej chrbtom. Aké by bolo ľahké položiť ju na ňu. Aj keď ho od túžby bolelo telo, nedokázal ju zviest' v takomto stave. Nebolo by to správne. „Prepáč,“ začal s ospravedlnením, ale ona mu prekryla rukou ústa. „Nekaz mi túto chvíľku. Tak dlho som si ju predstavovala.“ Po tele sa mu šírili zimomriavky, ako sa jeho pery dotýkali jej dlane a jej slová len umocňovali jeho vášeň. Perami, jazykom poláskal jej dlaň. Hneď ruku odtiahol. Pomaly pred ním cúvala dozadu. Nestihol ju varovať, aby dávala pozor. Narazila nohami do operadla postele a prepadla cez neho. Nohy jej vyleteli dohora a zostali tak. Sukňa sa jej vyhrnula a prikryla tvár. Yalin sa presvedčil, či si neublížila. Snažil sa jej pomôcť. Bolo by to ľahšie, keby sa nesmiala a jej smiech by nebol nákazlivý. Po poslednom neúspešnom pokuse spadol aj on. Ležal vedľa nej s nohami prevesenými cez spodné čelo postele a smial sa, až mu tiekli slzy. Nevedel, či viac na sebe alebo na nej. Keď bol schopný aspoň sa nadýchnuť, posunul sa tak, aby na posteli ležal celý. Pomaly si pritiahol k sebe aj ju. Smiech ho prešiel, keď sa mu perami obtrela o hrud'. Telo mu vzbĺklo túžbou. V duchu ju prosil, aby prestala, inak umrie. Zvyčajne sa dokázal ovládať, ale jeho telo si po dlhom celibáte žiadalo svoje. „Milujem ťa, Yalin.“ Tri slová ho schladili rýchlejšie než studená sprcha. Preletela ním panika starého Yalina, ale hneď aj zmizla. Vo chvíli, keď jej Deniz pobožkal ruku, si uvedomil, že neznesie, aby sa jej dotýkal iný muž. Keď jej venoval prvý bozk, pocítil k nej niečo, čo ešte k žiadnej žene. Keď mu vyznala lásku, túžil, aby jej ju mohol opätovať. Ale je vôbec schopný milovať? Nevedel. Sklonil sa k nej a pobožkal ju. Potom sa odtiahol, aby neporušil sľub, ktorý dal sám sebe. „S tebou vidím celú galaxiu,“ pošepla mu sprisahanecky. Podložila si ruku pod jeho chrbát a použila jeho brucho ako vankúš. Venoval jej nežný úsmev: „Ukážem ti celý vesmír.“ „Uhm,“ zamrmlala. „Neviem, či ťa dokážem milovať, ale viem, že ťa nikomu nedám,“ sľúbil jej chrapľavo. Pravidelný dych mu napovedal, že ho nepočuje. Ležal vo veľmi nepohodlnej polohe. Na sebe mal košeľu a nohavice z obleku, ale bolo mu to jedno, keď cítil blízkosť jej tela, vedľa ktorého sa chcel zobudiť.

5. RODINNÉ ZÁLEŽITOSTI

Yalin otvoril oči, zaostril zrak na dlhé vlasy a usmial sa. Zdá sa, že včerajší večer dopadol lepšie, než si predstavoval. Keby mu neležala na hrudi a netúlila sa k nemu, myslel by si, že sa mu to len snívало. Hladil jej vlasy aj ruku. Prial si, aby otvorila oči a znova vyslovila jeho meno, ale chcel aj, aby sa vinula k nemu, čo najdlhšie. Mimovoľný pohľad na hodinky ho upozornil, že by mal vstať, pripraviť jedlo a odprevadiť ju domov. Opatrne sa ju pokúsil zosunúť na vankúš. Chytila sa ho pevnejšie a ovinula nohu okolo neho. Yalin sa prudko nadýchol. Keby som ju nemusel vrátiť bratovi, ukázal by som jej, po čom jej telo túži. Na druhý pokus sa mu podarilo uložiť Nisu vedľa seba. Vstal skôr, než sa dostane do pukušenia.

Rýchlo sa osprchoval, prezliekol do bielych nohavíc a modrej košele a pripravil piknikový košík s jedlom. Pochyboval, že Deniz myslel na nákupy a bude mať z čoho pripraviť raňajky pre chlapca. Aspoň má výhovorku, prečo ju privedie domov až ráno.

Keď sa k nej vrátil, bolo mu takmer ľúto zobudiť ju, tak sladko spala. Sadol si k nej a prstami jej jemne pohladil tvár. Pomaly otvorila oči. Pery jej zvlnil nežný úsmev. Yalin jej ho opätovoľ. Pomaličky sa k nej sklonil k bozku na dobré ráno. Posadila sa a začala prudko gestikulovať. Rozumel z toho len dve vety: „Kde som? Čo sa stalo?“

Bol sklamaný, že si nepamätala, čo sa večer stalo. Ukryl jej ruky do svojich, zastavil záplavu otázok: „Pila si. Bolo ti zle. Nechcel som, aby Umut videl, v akom si stave, tak som ťa vzal k sebe domov, aby si sa vyspala.“

Neveriacky krútila hlavou a zahanbene zvesila hlavu. Yalin zosmutnel, že opäť mlčí. Pokúšal sa ju upokojiť:

„Neurobila si včera nič, za čo by si sa musela hanbiť.“

Zdvihla hlavu a venovala mu dlhý pohľad. Podozrivá červeň prezradila, že si pamätá viac, než predpokladal. Možno sú ďalej, než si myslí. Pobožkal jej ruky a snažil sa pripomenúť jej to najdôležitejšie: „Včera si sa so mnou rozprávala a dnes znova mlčíš.“

Venovala mu vyplašený pohľad. Rýchlo ju ubezpečil: „Nebudem ťa nútiť rozprávať, ak nemôžeš. Len neodvolaj, že ma miluješ.“

Skúmala ho pohľadom tak dlho, až sa bál, že hľadá výhovorku k tomu, čo sa stalo. Nakoniec však pokrútila hlavou. Vymanila si ruky zo zovretia a niečo mu v posunkovej reči povedala.

„Nerozumiem, Nisy.“ Asi tušil, čo znamenali jej gestá, ale nebol si istý.

Nisa sa pokúsila povedať mu to, ale bez úspechu. V očiach sa jej zjavili slzy.

Yalin sledoval jej zúfale neúspešné pokusy zopakovať zázrak predchádzajúceho dňa. Dotkol sa jej tváre, prstom zotieral jej slzy.

„Tichučko, Nisy. Nenamáhaj sa. Podarilo sa to raz, stane sa to aj druhý raz. Niet dôvod sa niekam ponáhľať. Komu by sa chcelo rozprávať o hlade?“

Potichu sa zasmiala, čo vyvolalo úsmev aj u neho. Vstal z postele a podal jej ruku: „Pod'. Odveziem ťa domov k Umutovi. Urobíme si piknik.“

Nisa mu stisla ruku. Yalin sľúbil sám sebe, že jej dôveru nesklame. Nepustil jej ruku, až kým nedorazili na miesto, kde Yalin nechal auto. Odviezol ju domov. Pripravil piknik na záhradnom stole, kým Nisa sa išla pozrieť na Umuta a Deniza.

„Ešte spia,“ gestikulovala, keď prišla.

„Čo keby sme sa najedli bez nich, než sa zobudia? Kto vie, ako dlho boli hore.“

„Umut tvrdo spí. Museli ísť spať veľmi neskoro,“ mračila sa.

„Mrzí ma to. Bol to môj nápad,“ sypal si popol na hlavu, skôr než ho sama obviní. Nechcel, aby na neho zanevrela, aby si myslela, že vybral pre Umuta zlý vzor. Deniz bol prelietavý len vo vzťahoch, v iných veciach sa mohol na neho spoľahnúť. Evidentne existovalo niečo, za čo nedokázal niesť zodpovednosť. A Nisa sa hnevala.

„Je to moja chyba. Nemala som ho nechávať samého,“ obviňovala sa.

„Máš právo si oddýchnuť. Som si istý, že sa mal s Denizom dobre. Nie je chorý, ani zranený a nevyzerá, že by sa nudil. Možno mali zaujímavý večer, možno športovali a unavili sa,“ snažil sa nájsť iné vysvetlenie.

„To je možné,“ pripustila, aj keď nie celkom presvedčená.

„Čo keby sme sa najprv najedli a nechali Deniza vyspať sa, než ho podrobíme výsluchu?“

Usmiala sa a nadšene prikývla. Zrejme aj jej hlad stvoril v bruchu muzikantov. Pripravil im toasty a naraňajkovali sa, než sa vrátil k podstatnej časti dnešného rána.

Oplatil jej láskavosť z predchádzajúceho večera, ľahol si na lavičku a použil jej nohy ako vankúš. Usmiala sa, vošla mu prstami do vlasov a hladkala ho. Yalin zatvoril oči a myslel na každú chvíľku, ktorú s ňou strávil, na deň, kedy ho spontánne objala, keď sa prvýkrát na neho usmiala, keď ju pobožkal, keď mu povedala, že ho miluje, keď sa vedľa nej zobudil.

Dopadol na neho tieň, čo znamenalo, že sa k nemu sklonila. Využil jej blízkosť, nadvihol sa a naslepo našiel jej pery. Venoval jej niekoľko drobných krátkych bozkov. Keď vzdychla, ovinul ruku okolo jej krku a prehĺbil bozk.

„Mal si povedať, že ju chceš pre seba,“ ozval sa nad nimi Deniz.

Nisa sa prudko odtiahla. Bojovala s Yalinom, aby ju pustil. Vyhovela jej a posadil sa. Nikdy žiadnu ženu do ničoho nenútil. Utekala preč, akoby ju naháňal sám čert. Zmizla v dome.

„Keby si nebol môj bratranec, mal by si tvár na kašu,“ vyhrážal sa Yalin.

„Povedal som niečo zlé?“ vyzvedal.

Nedostal možnosť odpovedať, lebo sa zjavila prezlečená Nisa s malým strážcom. Kým ona sa vyhýbala pohľadu na oboch, Umut na nich zazeral. Yalin prudko vstal a ponúkol sa:

„Vezmem vás, kam budete chcieť.“

„Netreba. Prejdeme sa,“ odpovedal za ňu Umut. Nisa venovala Yalinovi varovný pohľad a ťahala Umuta za sebou. Ten im dvomi prstami ukázal, že ich oboch pozoruje a všetko vidí a pridal do kroku, aby sestre stačil.

Yalin ju sledoval pohľadom. Pred Umutom sa s ňou nemohol rozprávať. Bude lepšie nechať ju na pokoji, než sa upokojí.

„Lúbiš ju, bratranec?“

„Netrep. Vieš, že na lásku medzi ženou a mužom neverím,“ povedal Yalin zamyslene pozorujúc dve vzdľaľujúce sa osoby.

„Tak ti nebude vadiť, keď...“ Ani nedopovedal. Yalin ho zdrapil za košeľu a nadvihol.

„Ak sa jej dotkneš, zabudnem, že sme rodina,“ vyhrážal sa Yalin a triasol s ním.

Deniz sa nedokázal vyslobodiť. „Pokoj. Nie je môj typ,“ rýchlo zachraňoval situáciu.

„Čo ti na nej vadí? Je úžasná,“ naježil sa Yalin.

Deniz sa uskrnul: „Vadí mi, že je zamilovaná do teba.“

Yalin ho okamžite pustil a pomaly sa upokojoval. „Poďme radšej pozrieť starkého. Tak dlho nás nevidel, že už aj zabudne, ako vyzeráme.“

„Ja nejdem. Choď sám. Naša strašidelná domáca nás bude vypočúvať, kedy sa konečne oženíme. Na to dnes nemám náladu,“ šomral Deniz.

„Máš pocit, že som začal vetu s prosím? Ja som sa ťa nepýtal. Ja som ti to oznámil. Ak by si zabudol, čo všetko pre nás urobil, stačí povedať, pripomeniem ti,“ vyrýval Yalin.

„Len to nie. Čo stojíš? Poďme,“ podvolil sa nakoniec Deniz.

Yalin rýchlo zakryl svoj víťazoslávny úsmev, aby ho bratranec nevidel.

Veľká poschodová vila s bazénom ich vítala, akoby nikdy neodišli. Ani zvonit' nemuseli. Len čo Neftune začula autá na príjazdovej ceste, vyšla im naproti.

„Chlapci moji, akí ste mi pochudnutí. Chýba vám domáca strava. Dobré, že ste prišli. Skorý obed je takmer hotový. Dnes som sa poponáhľala, lebo máme návštevu.“

Kým rozprávala striedavo ich štipala do líc, ledva sa im darilo uhýbať. Pri jej posledných slovách Yalin zastal uprostred pohybu, ľadová ruka mu prešla po chrbtici. Naposledy mal starký návštevu pred niekoľkými rokmi a nebola vôbec príjemná. Dávno stratený syn sa vrátil. Mysleli si, že si otec konečne spomenul, že má dcéru a syna a prišiel ich pozrieť. Ale ukázalo sa, že mal dlhy a prišiel si po dedičstvo po starkej. Striasol spomienky a pohlol sa za Neftune, ktorá mu podrobne opisovala starkého nový rehabilitačný a diétny program.

Yalin ju počúval len na pol ucha, pripravoval sa na záhadnú návštevu. Dúfal, že to nebola pre zmenu žena, ktorá Yesim a jeho porodila. Na dnes mal nepríjemností už dosť. Len čo uvidel sestru so starkým v objatí, nedokázal sa ubrániť úsmevu. Jedno objatie vnučky dokázalo viac než akákoľvek liečba. Dokonca sa mu vrátila zdravá farba do líc.

„Vitajte, deti moje,“ privítal ich a vystrel k nim ruky.

Yalin vzal jeho ruku, pobozkal vzdych nad ňou a sklonil sa k nej čelom, aby vzdal úctu najstaršiemu mužovi z rodiny. Deniz nasledoval jeho príklad. Potom ich Neftune usadila.

„Tak čo je nové, starký?“ rýchlo zahováral Deniz, keď videl, že Neftune ešte neservíruje.

„Vydrž, Deniz, ešte nie sme kompletní,“ upozornila Yesim.

„V tomto dome sa dá ľahko stratiť. Ešte, že nám pani Yesim, tak dobre vysvetlila cestu,“ ozval sa detský hlas spoza nich.

Yalin zamrzol uprostred ukladania obrúsku na kolená a prudko sa obrátil. Jeho oči vpíjali podobu dievčaťa, ktoré opustil pred hodinou a pol. Hlavou mu preletelo milión otázok. Prečo je tu? Ako sa sem dostala? Ale všetky prehlušila

radosť, že ju znova vidí. Ešte stále sa vyhýbala jeho pohľadu, ale tentokrát aspoň nemala kam ujsť. Yalin sa spamätal ako prvý a odtiahol jej stoličku vedľa seba, aby sa k nemu posadila. Ale namiesto nej to urobil Umüt a ona sa posadila oproti nemu k Yesim. Vyhovovalo mu to, lebo mal na ňu lepší výhľad.

Konečne začala Neftune servírovať, a tak sa Yalin nedozvedel hneď odpovede na svoje otázky. V tomto dome bolo zvykom nerozprávať počas jedla. Rozhovor bol dovolený až pri káve. Yalinovi nevadilo, že mlčali. Mohol ju aspoň nerušene pozorovať. Jej mihalnice, ktoré hladkali jej líca, keď sklopila pohľad do taniera. Jej pery fúkajúce polievku, akoby sa pripravovali na bozk. Jej oči, ktoré si občas ukradli pohľad na neho. Bola to slasť aj utrpenie zároveň. Tak veľmi túžil byť s ňou sám. Vedel si domyslieť, že prišli s Yesim, ktorá mala svoje plány. Ale momentálne sa nad nimi nezamýšľal. Potreboval vymyslieť výhovorku, ako s Nisou zostať sám.

Po jedle Neftune priniesla kávu a Yesim začala spomienkové okienko o tom, akí boli ako deti. Yalinovi sa postupne odkrývali indície a pochopil, čo tým jeho sestra sledovala.

„Vieš, sestrička, že sa na teba nedokážem dlho hnevať,“ uistil ju Yalin.

„Sestra hovorí, že ani ona sa na vás pani Yesim nehnevá,“ preložil Umüt Nisinu znakovú reč.

Yesim sa usmiala na chlapca a vysvetlila: „Nevzala som vás k starkému, aby som odčiniła, čo som včera spôsobilá. Veľmi som si vás aj s Umutom obľúbila a priala som si, aby ste spoznali našu rodinu.“

„Veľmi radi sme vás spoznali, pán Sureja,“ preložil Umüt Nisine gestá.

Starký mu pohladkal vlásky a pridala sa: „Ja teba tiež. Si výnimočný mladý muž.“

Umüt sa hrdo vystrel v celej svojej výške, poďakoval za kompliment a pustil sa do rozprávania svojho životného príbehu. Yalin využil nepozornosť ostatných a gestom ukázal Nise:

„Môžeme sa porozprávať osamote?“

Musel to zopakovať dvakrát, než si ho všimla.

Zaváhala, ale potom opatrne prikývla. Keď Yalin vstal, pomaly ho nasledovala. Odviedol ju von k bazénu, kde ju posadil na ležadlo. Sadol si k nej a chytil jej ruky do svojich.

„Povedz mi, čo sa deje, prečo si odo mňa ráno ušla?“

„Čo keby nás videl brat?“ posťažovala sa s hrôzou.

„Nerobili sme nič zlé.“

„Povedz mi, že ma máš rád,“ gestikulovala.

„To nedokážem,“ vyhrkol Yalin skôr, než si to stihol premyslieť.

„Tak mi neublížuj,“ gestikulovala prudko.

Postavila sa a opustila ho. Neschopnosť povedať Nise, že ju má rád ho prikovala na mieste. Zbytočne si opakoval, že sú to len tri slová. Nie je na nich nič ťažké. Dokonca mu to uľahčila. Nežiadala to slovo na l, len chcela počuť, že ju má rád. Ale ani to nedokázal precítiť cez zuby. Čo je to s ním? Vážne sa premenil na jaskynného muža?

„Povedal som ti, aby si nechal moju sestru na pokoji!“ kričal na neho Umüt.

Zdvihol pohľad a pokúsil sa brániť: „Ja som ne...“

Yalin nestihol povedať, že jej neublížil, pretože malé tornádo do neho búšilo pästami a kričalo:

„Ublížil si mojej sestre. Nezaslúžiš si jej slzy. Vypadni z jej života.“

Zhrozene hľadel na chlapca. Nebol schopný brániť sa, ani sa pohnúť. V mysli sa vrátil do okamihu, kde sám urobil inému mužovi to isté, čo tento chlapec jemu. Na rozdiel od neho však rany tohto chlapca boleli viac, ale nie na mieste, kde ho udreli. Dostali sa oveľa hlbšie. Tam, kam nikoho nepustil. Videl pred sebou otca, ktorému túžil ublížiť rovnako, ako on ublížil Yesim. Chcel, aby zaplatil za každú jej slzu. Prišiel do jej života len preto, aby ju hneď aj opustil. Yalin bol pripravený na to, že sa nevrátiť navždy, ale Yesim snívala o tom, že zostane. Znova cítil bolesť v rukách, ktorými udrel vlastného otca. Počul vzlykajúcu Yesim a svoje vlastné obviňujúce slová plné bolesti, ktorými ho poslal tam, odkiaľ prišiel. Nieкто odtiahol malé tornádo od Yalina, ale on stratený v minulosti to nevnímal.

„Som ako môj otec,“ vyšlo z neho mimovoľne.

Zo spomienok ho vytrhli ženské ruky, ktoré ho objali.

„Ty nie si ako náš otec,“ zašepkala Yesim a rozplakala sa.

Yalin sa posadil obkročmo na ležadlo, objal sestru a snažil sa ju utíšiť: „Mrzí ma to, sestrička. Nechcel som to spomínať. Zabudni na to. Je to preč.“

„Je to preč, Yalin? Tak prečo na to nedokážeš zabudnúť?“ lamentovala a rozplakala sa viac.

„Šššš, Yesim. Náš otec si nezaslúži ani jednu tvoju slzu,“ snažil sa ju presvedčiť.

„Nezáleží mi na ňom. Záleží mi na tebe. Aj po rokoch ti ubližuje.“

„Yesim. Ani sa do tejto témy nepúšťaj,“ varoval ju.

„Práve naopak. Dávno sme mali túto tému uzavrieť, pretože ti nedovoľuje nikoho ľúbiť.“

„Yesim. Varujem ťa. Prestaň s tým.“

„Ešte som ani nezačala. Čo ťa núti myslieť si, že si ako náš otec? Plánuješ ma opustiť?“

„Nie! Nikdy, sestrička,“ ubezpečil ju a stisol ju silnejšie.

„Nie si človek, ktorý ľudí opúšťa, ale ktorého opúšťajú ľudia. Ale Umut a Nisa medzi nich nepatria. To ti môžem sľúbiť. Ver mi, že oni neodídu. Nie sú len dočasní, tak ako ani ty nie si dočasný. Nie je nič smutnejšie ako byť sám,“ zavzlykala.

„Ššš. Rozumiem, čo mi chceš povedať. Sľubujem, že keď sa nájde muž, čo je ťa hoden, tak ti dovoľím sa zaľúbiť,“ zažartoval, aby ju priviedol na iné myšlienky.

Cítil jej úsmev na košeli: „A dovoľíš to aj sám sebe?“ neodpustila si podpichnúť ho.

„Neviem,“ odpovedal pravdivo.

„Skúsiš to s Nisou?“ vyzvedala Yesim.

„Ak o to bude stáť,“ povedal viac pre seba, než pre ňu.

„Podľa toho, ako Umuta rýchlo odtiahla a bránila ťa, si myslím, že o teba stojí.“

„Čo sa stalo s Umutom? Neublížil si?“ vypytoval sa Yalin.

„Upokojil sa. Než odišli, ešte nebol v poriadku, ale verím, že čoskoro bude.“

„Veľmi ma mrzí, čo sa stalo.“

„Nie je to tvoja vina. Chlapec si nesie svoje traumy a zle vyhodnotil situáciu. To sa stáva,“ upokojovala ho Yesim

a stisla ho tuhšie: „Som si istá, že mu to Nisa všetko doma vysvetlí.“

„Dúfam, že sú obaja v poriadku,“ premýšľal nahlas.

„Neboj sa, budú. Dúfam, že aj ty budeš v poriadku. Nechcem, aby si zostal sám.“

„S Nisou sa nikdy necítim sám.“

„Vieš, že teraz rozprávaš ako zamilovaný človek?!“ podpichla ho a znova objala.

Uškrnul sa a tesnejšie si ju privinul. Bol rozhodnutý nepustiť ju, až kým všetky príznaky minulosti nezmiznú.

6. KEĎ SA ZEM ZACHVEJE

Zostali u starého otca až do pondelka. Všetci traja mali, čo vysvetľovať. Yalin sa nemohol rozprávať s Nisou, potrebovala čas na premyslenie. Nechcel jej volať, ani ju navštevovať, kým bola s bratom. Aj keď Yesim povedala, že sa Umuto upokojil, bál sa jeho reakcie. Musí sa porozprávať s Nisou osamote, než bude riešiť Umutovu zlú mienku o ňom. Stačila len chvíľa a zničil krehkú dôveru dvoch ľudí. Musí to napraviť.

V pondelok sa nevedel dočkať obeda, aj keď sa bál, že Nisa už nebude chcieť tráviť obednú prestávku s ním. Snažil sa vybaviť všetky schôdzky, emaily, telefonáty a zmluvy ešte pred obedom, aby mal dlhší čas na rozhovor, ak bude oň stáť.

Cestou do grafického oddelenia ho pristavila Yesim.

„Ďakujem za zmluvy, ale nemusel si sa ponáhľať,“ ubezpečila ho.

„Nemám čas, sestrička. Je čas obeda,“ žmurkol na ňu.

„Vaša hodinka. Verím, že sa všetko vyrieši,“ usmiala sa na neho.

Zrazu sa zem pod ich nohami začala chvieť. Jej úsmev na tvári vystriedala panika. Krčovitá sa chytila najbližšej pevnej veci, brata. Yalin ju podoprel, aby udržala rovnováhu. Skontroloval okolie. Keď okolo nich začali padať veci, Yesim vyľakane zapišťala. Yalin za niekoľko sekúnd vyhodnotil situáciu a vymyslel plán.

„K stene a k zemi,“ zvolal.

Nečakal, či ho poslúchne, tlačil ju pred sebou, až kým sa chrptom nedotkla steny, potom ju stiahol dole. Obaja si kľakli. Yesim sa chúlila pri stene a vystrašene si zakryla uši. Okolo nich praskala elektronika, rinčali rozbíjajúce sa sklá medzi kancelárkami a hrmotal padajúci nábytok. Yalin zabalil Yesim do náručia, oprel si ruky nad jej hlavou, aby ju chránil pred lietajúcimi troskami a sklom. Nosné múry boli vyrobené z kvalitného materiálu odolného voči akejkoľvek seizmickej aktivite. Pokiaľ zostanú mimo dosahu padajúcich vecí, budú v bezpečí. Za normálnych okolností by vybehol po núdzovom schodisku von z budovy, ale jeho sestra by sa vo svojich topánkach ďaleko nedostala. Trvalo niekoľko minút, než sa príroda vyzúrila a zem sa prestala chvieť. Ďalšie minúty ubehli, než sa uistili, že je koniec.

„Yesim, poďme von,“ súrtil ju Yalin.

Bál sa, že dôjde k druhotným otrasom.

Poobzeral sa, či je to bezpečné a pomaly sa pokúsil postaviť. Yesim sa ho stále držala ako kliešť a sťažovala mu pohyb, keď dvíhal dve váhy naraz. Nohy sa jej tak triasli, že ju musel podopierať. Zakryl jej výhľad na zničené kancelárie, vinul ju k sebe a viedol ju von. Cestou stretli Deniza, ktorý ich prišiel skontrolovať. Yalin si vydýchol od úľavy, že ho vidí. Yesim vykrikla jeho meno a bežala k nemu.

„Som v poriadku,“ rýchlo ju uistoval Deniz a ponáhľal sa von.

„Ako sú na tom ostatní?“ vypytoval sa Yalin a nasledoval ich.

„Väčšina stihla vybehnúť z budovy. Niektorí sú zranení, ale nič vážne sa im nestalo.“

„Aspoň to,“ vydýchol si Yalin, ale potom sa zarazil: „Väčšina? Chýba nám niekto?“

„Nikde som nevidel Benu ani nášho grafika,“ priznal Deniz.

„Musíme ich pohľadať, len čo bude Yesim v bezpečí,“ oznámil.

„Už som poslal chlapov,“ uistil ho Deniz.

„Hlavne, že je Nisa v poriadku,“ vyjadril starosť Yalin.

„Keď si sa o nej zmienil. Ani tú som nevidel,“ premýšľal nahlas.

„A to mi hovoríš až teraz?!“ osopil sa na neho Yalin a zastal.

Obrátil sa opačným smerom a vracal sa späť do budovy prehodiac ponad plece: „Vezmi Yesim do bezpečia a choďte po Umuto do školy. Nájdem Nisu.“

„Yalin,“ volal za nim Deniz, ale on sa ani neobzrel. Nemal čas na hlúpe otázky. Mohol len dúfať, že ho bratranec poslúchne. Mal naliehavší problém. Volal jej meno, aj keď vedel, že mu nemôže odpovedať. Prvýkrát preklímal problém, s ktorým musela žiť. Nemohla volať o pomoc, ak by ju potrebovala. Snažil sám seba presvedčiť, že dôvodov, prečo nevybehla do bezpečia, mohla mať niekoľko. Nemuselo to nutne znamenať, že je zranená. Nepomohlo. Cítil, že sa stalo niečo veľmi zlé. Na únikovom schodisku bral schody po troch, aby bol čím skôr na poschodí. Keď bol blízko, počul ženské volanie o pomoc. Nebola to Nisa, ale aj tak bežal hore schodmi, tak rýchlo, ako vládol. Započúval sa, odkiaľ volanie prichádza, aby nešiel naslepo. Až potom sa vydal za hlasom.

Len čo otvoril dvere kancelárie, naskytl sa mu strašidelný pohľad na porozbíjané sklo a poprevracaný nábytok. Na zemi ležala Benu. Ťažký kovový stôl sa prevrátil a uväznil jej nohu. Chudý grafik v okuliaroch sa ho snažil nadvihnúť. Neúspešne.

„Prepáčte, pán Yalin...“ Duvan začal koktať ospravedlnenie.

„Na reči teraz nemáme čas. Ste zranený?“ opýtal sa Yalin rýchlo.

„Ja nie, ale...“ Duvan začal svedieť zoširoka.

Prerušilo ho volanie chlapov, ktorí hľadali stratených ľudí. Yalin im odpovedal, kde sa nachádzajú. O chvíľu sa zjavili štyria chlapi z firmy. Yalin ihneď rozdával príkazy.

„Pomôžete mi to nadvihnúť a tuto Duvan odtiahne Benu preč.“

Duvan sa ponáhľal splniť šéfov príkaz. Rýchlo sa ospravedlňoval: „Prepáčte, pani Benu. Musím sa vás dotknúť nevhodným spôsobom.“

Počkali, než ju Duvan chytí popod ruky, potom Yalin počítal do troch. Číslo tri bolo znamenie, že to majú nadvihnúť a Duvan ju má vytiahnuť. Podarilo sa to na prvýkrát. Stôl s buchotom dopadol späť.

Duvan prezrel jej zranenie: „Mali by sme vám zafixovať nohu, ak je zlomená, ale nemáme čím. Musíme počkať na nosidlá.“

„Nepotrebujem nosidlá,“ ubezpečila ho Benu stavajúc sa na nohy: „Pomôžte radšej Nise,“ dokončila nervózne.

„Kde je Nisa?“ spozornel Yalin. Bál sa obzrieť na kopu trosiek.

Benu ukázala na spadnutú skriňu v rohu miestnosti. Yalin sa zhrozil. Preskočil stôl, kľakol si na zem, aby videl pod obrovský kus nábytku. Zľakol sa, keď uvidel nehybné telo. Pri pohľade na dve otvorené zaseknuté zásuvky, ktoré zabránili tomu, aby padla skriňa na Nisu celou váhou, sa trochu upokojil, ale len na chvíľu. Bolo to len dočasné riešenie. Váha skrine postupne milimeter po milimetri zasúvala zásuvky dnu. Ak si nepohnú, tak o chvíľu na ňu spadne.

„Pomôžte mi to dostať preč,“ rozdával Yalin príkazy.

V duchu sa pomodlil, aby sa im v rukách tá drevená opacha nerozpadla a neublížila jej ešte viac. Znova napočítal do troch. Na číslo tri sa im podarilo nadvíhnuť drevenú skriňu a odniesť ju do bezpečnej vzdialenosti. Len čo sa zbavil bremena, ponáhlal sa k Nise.

„Nehýbte ňou. Môže mať vnútorné zranenia,“ upozornil Duvan.

Yalin si kľakol k Nise, pohladil jej chrbát a potichu ju oslovil menom. Ani sa nepohla ani len neotvorila oči.

Rýchlo priložil prsty k jej krku a hľadal dôkaz, že ešte žije. Pulz mala slabý, ale bol tam.

„Záchranku. Rýchlo,“ volal na chlapov hladkajúc jej plece:

„Vydrž, Nisy. Pomoc je na ceste.“

Tých niekoľko minút, než sa zjavili záchranné zložky, mu pripadalo ako hodiny. Ruku z jej krku nezložil, až kým neprišli. Musel sa presvedčiť, že jej srdce stále bije. Báł sa ňou hýbať, ak by mal Duvan pravdu. Len čo medici vošli do miestnosti, rýchlo im uvoľnil cestu. Chvejúcimi sa rukami si vošiel do vlasov, aby sa nevrhol na záchranára. Napriek tomu, že ju obracal opatrne, bolestivo zastonala.

„Nisy. Vydrž. Postarajú sa o teba,“ opakoval Yalin.

Preložili ju na nosidlá, zafixovali jej všetky zranené časti tela a odnášali ju preč. Yalin sa pohol súčasne s ňou. Očný kontakt neprerušil ani raz. Báł sa, čo i len zmurknúť, aby sa jej stav nezhoršil. Cesta ambulanciou bola nekonečná. Každá kontrola jej srdca a dýchania mu takmer privodila infarkt, než záchranár oznámil, že dýcha. Napriek tomu, že sa jej všetci prihovárali, nereagovala.

Yalina odprevadili na izbu, kým ju vzali na vyšetrenie. Nervózne odmeriaval miestnosť zo všetkých strán. Vypytoval sa každého zdravotníka, ktorého stretol, kedy sa vráti. Ani jeden mu nevedel odpovedať, len ho žiadali, aby bol trpezlivý. Mal chuť revať, ako ranený lev. Ako mohol byť trpezlivý, keď nevedel, ako sa má jeden z najdôležitejších ľudí v jeho živote. Poslal preč každého, kto sa mu snažil vysvetliť, že by sa mal dať vyšetriť. Po čase, ktorý mu pripadal ako večnosť, prišla do miestnosti lekárka, ktorá mala odpovede.

„Ako sa má slečna Nisa Halil?“ opýtal sa, len čo vošla.

„Ešte jej robia vyšetrenia,“ oznámila mu.

„Prečo im to trvá tak dlho? Stalo sa jej niečo?“ chrľil zo seba jednu otázku za druhou, neschopný zmieriť sa s tým, že sa jej stav mohol zhoršiť.

„Na to vám neviem odpovedať. Nie som jej ošetrojúca lekárka. Prišla som ošetriť vás a neberiem nie ako odpoveď,“ oznámila mu a už aj si naťahovala rukavice.

„Ale ja nepotrebujem lekársku pomoc,“ zopakoval, čo ostatným.

„Povedzte to svojmu ramenu,“ šomrala.

Než stihol protestovať, pripravila si injekciu a pichla ho. Sledoval dráhu ihly a šokovane hľadel na kus triesky zabodnutý do miesta pod plecom. Ani si nevšimol, kedy sa zranil, ani bolesť necítil.

„Posaďte sa, aby ste mi tu neodmleli,“ vyzvala ho.

Yalin ju veľmi rád poslúchol. Sadol si na posteľ, keď mu strihala košeľu. Ani sa nesťažoval, že mu zničila jeho obľúbený módný kúsok. Nevedel si predstaviť, že by si ju

v takom stave vyzliekal. Zaľal zuby, keď mu vybrala cudzí predmet a jeho zatúlané kúsky z ramena.

Keď mu čistila ranu už necítil nič. Ani by nevedel, že skončila, keby mu to neoznámila. Na všetko zabudol, keď do miestnosti vletel Umut nasledovaný Yesim.

„Kde je moja sestra? Chcem ju ihneď vidieť,“ dožadoval sa.

„Ešte ju nemôžeš vidieť. Robia jej vyšetrenia,“ vysvetlil Yalin.

„Prečo by som ti mal veriť?“ osopil sa na neho Umut.

Yesim chcela zasiahnuť, aby na neho nezaútočil, ale Yalin mávol odmietavo rukou, aby ho nechala. Kľakol si k Umutovi, aby bol na úrovni jeho očí: „Pretože nie som taký zlý, ako si myslíš.“

Umut si ho skúmavo premeral, kým jeho pohľad zastal na obvaze: „Aj ty si zranený?“

„To nič nie je,“ snažil sa ho upokojiť Yalin.

„Zranil si sa, keď si zachraňoval Nisu?“ pokračoval vo výsluchu.

„Neviem. Nevšimol som si, kedy sa to stalo,“ priznal.

Umut mu venoval dlhý pohľad. Yalin mal pocit, že mu vidí až do žalúdka. Ale nepohol ani mihalnicou, aby ich zrakový kontakt prerušil.

„Máš moju sestru rád?“ vyzvedal ďalej.

Nestihol mu odpovedať, lebo práve priviezli Nisu na posteľ. Napriek tomu, že sa Yalinovi krútila hlava, postavil sa a podišiel k lekárovi: „Ako je na tom?“

„Má slabý otras mozgu, vyklbené rameno a narazené rebrá. Mala obrovské šťastie, že nedopadla horšie.“

Yalinovi sa uľavilo, že nemá nič zlomené, ale len kým si neuvedomil: „Ešte sa neprebrala?!“

„Dajte jej čas. Dostala veľkú dávku sedatív, aby zvládla prevoz,“ vysvetlil lekár.

Yalin mu poďakoval a podal mu ruku. Lekár potom odišiel. Yesim zatiaľ upokojovala Umuta, ktorý vydesene hľadel na sestru.

„Má sa lepšie, než vyzerá. Bude v poriadku.“

Yalin sa k nemu sklonil a snažil sa ho priviesť na iné myšlienky:

„Čo keby si si dal niečo pod zub, kým sa sestra zobudí?“

„Ani sa odtiaľto nepohnem. Neodídem skôr, než Nise bude lepšie,“ prekřížil si odmietavo ruky na hrudi a rozkročil nohy, ako dub vrastený do zeme.

„Prinesiem vám obom niečo na jedenie,“ ponúkla sa Yesim.

„Nie som hladný,“ ubezpečil ju Yalin.

„Nebudem jesť, ak on nebude jesť,“ zaľal sa Umut.

Našiel si rýchlu výhovorku.

Yesim krútila hlavou: „Jeden tvrdohlavejší ako druhý.“

„Ak nebudeš jesť, tak nevyrastieš,“ upozornil ho Yalin.

„Štatisticky je to nemožné. Každé dieťa vyrastie na dospelého pokiaľ nemá nejakú genetickú poruchu.“

„Ak nebudeš jesť, budeš slabý a nemôžeš sa starať o sestru,“ vynašiel sa Yalin.

„To platí aj pre teba. Si dvakrát väčší ako ja, potrebuješ oveľa viac jesť. Nehovoriac o tom, že si zranený,“ pripomenul mu Umut.

Yalinovi mykalo kútikom úst. To dieťa malo odpoveď na každú pripomienku.

O chvíľu sa zjavila Yesim a postavila pred nich šalát sťažujúca sa:

„Po tomto nebudete ani hladní, ani najedení. Ste spokojní?“

Yalin bol rozhodnutý vyhrať túto hádku, a tak si vzal vidličku a plastový obal a pustil sa do jedenia.

„Veď si povedal, že nie si hladný,“ vyčítal mu Umut.

„To je pravda, ale povedal si, že keď budem jesť ja, budeš aj ty,“ pripomenul mu Yalin.

Umut si šomral niečo o podpásovke, keď si vzal svoj šalát a začal jesť. Stále však pozoroval Yalina, či zje všetko. Párkrát sa Yalin zastavil, aby skontroloval, či prestane jesť. Umut sa premenil na malého šimpanza a všetko po ňom opakoval. Dokonca, keď sa Yalin napil, napil sa tiež. Obaja zjedli všetko, čo im Yesim priniesla. Za odmenu dostali malý koláčik a k nemu čaj.

„Vyhral si,“ prehlásil Umut mrzuto, keď Yalin dojedol prvý.

„To nie je o výhre alebo o prehre, ale o tvojej sestre. Hnevala by sa, že sme ťa nechali o hlade. Než sa zobudí, postarám sa o teba. Záleží mi na vás oboch.“

Yalin bol sám prekvapený, čo z neho vyliezlo, ale nechcel vziať svoje slová späť.

Umut pomaly objal Yalina: „Prepáč, že som bol na teba zlý.“

„Už som na to zabudol,“ uistil ho Yalin.

„Ďakujem. Kto si vezme prvú stráž?“ odtiahol sa zrazu Umut.

Yalin sa usmial. Ten chlapec mu čím ďalej pripomínal jeho samotného, keď bol dieťa.

„Bude lepšie, keď ja, lebo mám tuhší spánok a je ťažšie ma zobudiť, než teba,“ vymyslel si Yalin rýchlo výhovorku a dúfal, že ho neprekukne. Našťastie práve zíval, takže boj sa asi nekoná.

„Tak dobre, ale nezabudni ma zobudiť, keď budem na rade,“ uistil sa ešte, keď sa ukladal vedľa neho na posteli.

Yalin sa uškrnul a ochotne mu to sľúbil. Len čo Umut zatvoril oči, Yalin vzal paplón z vedľajšej postele a prikryl ho. Chvíľu sa Umut ešte mrvil, než si našiel pohodlnejšiu polohu na spanie. Yalin si spomenul na Nisine slová, čo mu pomáha zaspáť. V smere hodinových ručičiek mu hladkal chrbát, až kým sa neupokojil. Stretol ho len párkrát, ale už si ho stihol obľúbiť. Kto by nemal rád svoje zrkadlo. Láska má mnoho podôb. Aj keď si myslel, že jej nie je schopný, nedávne udalosti boli dôkazom, že to nebola pravda. Bratská láska ho pripútala k Umutovi. Priateľská láska mu nedovolila opustiť Nisu. Či už si to dokázal priznať alebo nie, k Nise ho už neviazalo len priateľstvo a vášeň.

„Yalin?“ Počul šepkanie svojho mena.

Vrhol pohľad na Umuta, aby ho vyhrešil, že švindľuje a nespí. Lenže chlapec bol už hlboko v ríši snov. Obrátil tvár k jedinej osobe, ktorá s ním bola v miestnosti, ako slnečnica svoje lupene k slnku. Pohľad na Nisu ešte nikdy nebol krajší. Pozorovala spiaceho Umuta a Yalinovu ruku na ňom a usmiala sa. Opatrne sa postavil, aby chlapca nezobudil a podišiel k nej.

„Nisy. Ako sa cítiš?“

„Všetko ma bolí,“ šepkala.

„Vydrž chvíľku,“ ponáhlal sa k dverám a volal na sestričku, ktorá vzápätí vchádzala do dverí s otázkou, čo sa deje.

„Prebrala sa a sťažuje sa na bolesti,“ vysvetlil rýchlo.

„Postarám sa o to. Vydržte,“ upokojovala ju sestrička a odišla.

„Nechcem znova zaspáť,“ protestovala Nisa potichu.

Yalin si sadol k nej. Nežne ju chytil za ruku.

„Neboj sa, nedovolím ti zaspáť navždy.“

„Sú ostatní v poriadku?“ šepkala s námahou.

„Áno, všetci okrem Benu, ktorá má zlomenú nohu. Našťastie fraktúra nie je komplikovaná. Za pár týždňov sa jej to zahojí,“ snažil sa ju upokojiť. „Všetko bude v poriadku. Odpočívaj.“

„Môžeš ma pobožkať? Pre istotu...“ nedopovedala.

„Veľmi rád. Ale nech ťa ani nenapadne ma opustiť. Bezo mňa už nikam nepôjdeš. Ani na druhý svet nie,“ varoval ju.

Zachichotala sa, ale potom zastonala: „Nerozosiemej ma.“

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa jej rýchlo. Pohladel jej rameno.

Prišli ju skontrolovať. Sestrička jej pichla injekciu a lekárka ju prezrela. Položila jej milión otázok, na ktoré nebola schopná odpovedať. Nakoniec sa lekárka rozhodla, že príde neskôr.

„Zatiaľ skontrolujem vaše zranenie,“ prihovorila sa Yalinovi.

Zbytočne jej naznačoval, aby bola ticho. Nisa okamžite otvorila oči a prešla po ňom skúmovým pohľadom: „Si zranený, Yalin?“

„Len rameno. Budem v poriadku a aj ty a potom sa vezmeme.“

Nisa mu venovala šokovaný pohľad s otázkou, či sa zbláznil.

„Nie je to proti твоjim zásadám?“

„Čert ber moje zásady,“ mávol Yalin rukou.

„Lúbim ťa, Yalin,“ zašepkala mu v polospanku, keď tabletky začínala účinkovať.

Namiesto odpovede ju pobožkal. Nepoznal lepší spôsob ako vyjadriť, čo k nej cítil.

7. KEĎ SI POVEDIA ÁNO

Yalin vybavoval posledné objednávky. Za dva mesiace sa im podarilo nahradiť všetko, čo poškodilo zemetrasenie. Výrazne im to nabúrало rozpočet, ale s novými zmluvami budú schopní pokryť straty.

„Čo tu ešte robíš, bratranec?“ strčil hlavu do dverí Deniz.

„Musím ešte niečo dokončiť,“ zamrmlal si pre seba Yalin pri tom, ako odoslal ďalší mail.

„Ak by si zabudol, tak svadba je už o hodinu.“

„Ani ty ešte nie si oblečený.“

„Ale ja sa nežením.“ Deniz si zastal za Yalina, chytil sa operadla jeho stoličky s plánom odviezť ho von.

Yalin sa pridržiaval stola: „Daj mi ešte chvíľku.“

„Už ani minútu. Ak nebudeš na svadbe včas, tak nás Yesim znesie zo sveta.“

„Môžem aspoň vypnúť počítač?“

„Máš na to tridsať sekúnd, potom odchádzame.“

Yalin sa rýchlo odhlásil zo všetkých systémov a vypol počítač. Veril, že by Deniz bol schopný odviezť ho násilím, keby to bolo potrebné. Vstal a poobzeral sa po čiernom vaku a taške, v ktorých mal pripravené veci. Nikde ich však nevidel. Nepokojne sa začal prechádzať.

„Musíme už ísť.“ Deniz mrkol na hodinky a mával na neho rukou.

„Ja nemôžem,“ šomral si Yalin pre seba a obzeral sa všade, dokonca aj pod stolom, či sa nezošuchli a neležia na podlahe. Ale nič neobjavil.

„Snáď si si to nerozmyslel,“ zhrozil sa Deniz. „Ja by som to chápal. Ale už je na to trochu neskoro.“

„Nerozmyslel. S Yesim sme ten oblek vyberali niekoľko hodín. Keby som si ho neobliekol, urobila by mi zo života peklo,“ rozhovoril sa Yalin. Vybral sa pohľadať oblek a topánky do kancelárie k Yesim.

„Nemyslel som oblečenie, ale svadbu,“ vysvetlil Deniz.

Yalin zastal uprostred pohybu a prudko sa obrátil. Deniz do neho takmer narazil.

„Nikdy. Nemôžem bez nej žiť ani spať. Ona je ako vzduch, ktorý dýcham. Je odpoveď na každú moju otázku. Lúbim ju viac ako čokoľvek.“

„Už si jej to povedal?!“ zvolal prekvapený Deniz.

„Ešte nie, ale veľmi rád to urobím, len čo nájdem to prekliate oblečenie,“ rozhodil rukami Yalin obzerajúc sa, kde mohol nechať najdôležitejšie veci dnešného dňa.

„Ak myslíš svadobný oblek a topánky, vzala ich Yesim. Čakajú ňa v hoteli.“

„To si nemohol povedať hneď?!“ zlostil sa Yalin.

„Keby som vedel, čo hľadáš, tak by som to urobil,“ bránil sa Deniz.

„Dobre, tak povypínajme svetlá, skontrolujme budovu a...“ kontroloval ešte, čo treba urobiť.

„To vybaví vrátnik. Pohnime si. Ak prídeme neskoro, tak ženíchov svedok bude mať modrinu pod okom.“

Yalin ho nasledoval. Nechcel vidieť záchvat svojej sestry, keby pokazil vlastnú svadbu.

O pol hodinu stál na svojom mieste pred starožitným bielym stolom so štyrmi bielymi stoličkami, dve boli

umiestnené za stolom pre ženícha a nevestu a dve vedľa stola pre svedkov. Nervózne prestupoval z nohy na nohu. Zdalo sa, že jeho nevestu niečo zdržalo. Chytala ho panika, že sa niečo stalo. Deniz ho bratsky potľapkal po pleci, aby mu dodal odvalu. Yalin si napravil manžetové gombíky a nervózne si trel ruky o seba. Hypnotizoval schody, po ktorých mala zísť, akoby ju mohol myšlienkami privolať.

Keď sa na schodoch niečo pohlo, vydýchol si. Predčasne. Nohy, ktoré sa zjavili, patrili Benu a nie jeho budúcej manželke. Sledoval jej rýchlu chôdzu smerom k Yesim, ako ju chytila za plece a pošepala jej niečo do ucha z čoho zachytil, len slovo problém. Keď sa jeho sestra pohla, nasledoval ju. Deniz sa ho snažil zastaviť, ale Yalin striasol jeho ruku. Bral schody po dvoch, kým sestru nedobehol. Cúvala pred ním. Snažila sa ho presvedčiť, aby jej dovolil pozrieť sa, čo sa deje, než tam vpadne. Ale on ju nepočúval. Musel Nisu okamžite vidieť, uistiť sa, že je v poriadku.

Privítalo ich slzavé údolie. Bosá Nisa sedela na stoličke s vyhrnutou sukňou, na ktorej mala zložené ruky a plakala. Yalin rýchlo skrátil vzdialenosť medzi nimi a kľakol si k nej:

„Nisy, čo sa stalo? Ublížila si si?“ vypytoval sa starostlivo hladkajúc jej ramená.

Vykukla na neho: „Yalin. Sú zničené. Všetko je v ruinách,“ opakovala a rozplakala sa ešte viac.

Yalin ju objal a snažil sa ju utíšiť.

Yesim vypočúvala Benu: „Ako sa mohlo niečo pokaziť, keď bolo všetko tak perfektne naplánované?“

„Ja neviem. Nisa sa obliekla a obula podľa plánu, ale keď vykročila, tak sa jej zlomil opäťok. Nerozumiem tomu, čo sa mohlo stať,“ vysypala zo seba nervózna Benu a ukázala im topánky.

Yesim si ich vzala a prezrela: „To asi bude tým, že toto nie sú topánky, ktoré sme objednali. Kto zmenil objednávku?“

„Ja nie, prisahám,“ uistovala ju Benu.

„Teraz je to jedno, Yesim,“ rozčúlil sa Yalin, „Na detektíva sa môžeš hrať po svadbe.“

„Ale čo budeme robiť bez topánok?“ opýtala sa Benu na pokraji hystérie.

„Nechajte ma chvíľu premýšľať,“ zahlásila Yesim.

„Nemáme čas,“ ozval sa Yalin. „Nisy, miláčik, Pozri sa na mňa.“

Poslúchla ho. Vzlykajúc sa snažila ovládnuť.

Yalin jej palcami zotieral slzy a vypytoval sa: „Ublížila si si veľmi? Potrebuješ lekára?“

Krútila hlavou: „Boľí to len trochu. Budem v poriadku.“

„Tak sa obuj a ideme,“ podával jej Yalin biele papučky ozdobené modrými vlnenými loptičkami.

„Yalin, takto nemôžem ísť dole,“ upozornila ho Nisa.

„Môžeš. Je to rozkošné, niečo staré a aj modré,“ vysvetľoval Yalin.

Pozrela sa na neho, akoby jej navrhol, že pozval na svadbu aj pár zvierat zo zoologickej záhrady.

Yesim zagúľala očami, ale pridala sa k Yalinovi: „Nie je to ideálne riešenie, ale pod šatami ich nebude vidieť. Topánky na opätku by si aj tak neobula.“

„Tak dobre,“ rezignovala Nisa.

„Výborne. Ideme,“ prehlásil Yalin, než si to rozmyslí. Rýchlo jej obul papučky, zdvihol ju do náručia a ponáhal sa von.

Yesim mu zastala cestu: „Vydrž chvíľu, braček, nech jej aspoň opravím líčenie.“

„Je krásna, tak ako je, nepotrebuje vylepšenie. Už sa mi nechce čakať ani minútu.“

Nisa sa zachichotala a požiadala Yesim, aby im uvoľnila cestu. Yesim zaváhala, ale po chvíli ju poslúchla.

Nisa sa chytila Yalina a skryla si tvár do jeho košele. Yalin kráčal po schodoch so vztyčenou hlavou a nevšimol si šokované pohľady hostí. Vedel, že práve porušil všetky zaužívané tradície, ale bolo mu to jedno. Dnes si vezme túto ženu, aj keby prišli tri zemetrasenia, zastrájal sa v duchu. Potom sa poobzeral, či náhodou neprivilol ďalšie nešťastie. Zdalo sa, že aspoň táto katastrofa sa im vyhla. Úradník nesúhlasne krútil hlavou a nahlas vyjadril svoju nevôľu. Deniz ho štychol pod rebrá s varovným pohľadom. A tak radšej stíchol. Yalin posadil Nisu na stoličku a sadol si k nej. Všetci prítomní zaujali miesta. Obrad sa začal.

Keď Yalin podpisoval sobášnu knihu vedľa Nisininho úhľadného písma, čakal, že sa mu bude triasť ruka. Ale jeho nervy boli také pevné, ako jeho rozhodnutie, že chce zostarnúť po boku tejto ženy. Venovala mu nežný úsmev a tvárou jej preletela zradná červeň. Pery mu zvlnil šibalský úsmev. Dúfal, že myslela na to, čo ju čaká, len čo sa skončí oslava. Takmer prepočul úradníckove posledné slová. Nisa mu pošepala, že môže pobožkať nevestu. Nedal si pozor a nahlas vyriekol veľmi rád. Jeho palce našli jej líca, keď si privlastnil jej pery. Neodpustil si, aby sa jeho jazyk vydal na výskum neprebádaných oblastí. Prebrala ho Yesim, keď ho potiahla za rukáv. Úradník si zdvorilo odkašľal a podal im sobášny list. Naslepo si ho od neho vzal. Pozoroval manželku, ktorá sa so zatvorenými očami spamätávala z bozku. Ako rád by ju odprevadil do izby a ukázal jej všetko, čo si predstavovala. Ale nemohol, zatiaľ.

Na svadobnej hostine sa jej dotýkal všade, kde mu to slušnosť dovolila. Na dlani jej kreslil abstraktné obrazce, až sa nepokojne mrvila. Jej pohľad horel, ako jeho. Keď ju pozval do tanca, nenápadne jej bozkával krk. Vychutnával si chvenie štíhleho tela a dotyk horúcich dlaní na hrudníku. Sklonil sa k jej uchu a šepol: „Už to nevydržím. Chcem byť s tebou sám.“

Zachvela sa, zahanbene sklopila pohľad a prikývla.

„Poďme!“ Vzal ju za ruku a odvádzal preč z oslavy. Nenechal sa zastaviť nikým a ničím.

Len čo vošli do izby, zatvoril dvere a obrátil sa. Jeho oči vpíjali do seba jej krásu. Oprela sa chrbtom o dvere, červeň na jej lícach stmavla, pohľad sklopila k zemi. Pomaličky sa k nej priblížil, až kým sa ich telá nedotýkali. V tichu miestnosti bolo počuť len ich zrýchlený dych a kliknutie, keď zamkol dvere. Vzhliadla k nemu so zvedavým, trochu vystrašeným pohľadom. Sklonil sa k nej, vzal jej tvár do dlaní a pobožkal ju na líce. Keď jemne prešiel k perám, opatrne mu bozk vrátila. Po chvíli sa od nej oddelil, sklonil sa k jej uchu a chrapľavým hlasom zašepkal:

„Lúbim ťa, Nisy.“

Vydýchla jeho meno, keď jeho ruky kopírovali jej krivky od plic až k dlaniam.

Preplietol si s ňou prsty a sľúbil: „Veľmi po tebe túžim, ale nebudem sa ponáhľať.“

Prudko sa nadýchla, keď jej rukami prešiel po zapínaní šiat na chrbte.

„S miliónom gombíkov na tvojich šatách to ani nejde,“ zažartoval, aby ju upokojil.

Venovala mu rozpačitý úsmev.

Predstieral, že gombíky nedokáže rozopnúť. „Priznaj sa, že šaty vybrala Yesim, aby ma mučila.“

Nisa sa zasmiala a pokrútila hlavou.

Privinul si ju tesnejšie do náručia. „Len si ťa doberám, aby si sa nebála.“

„Nebojím sa,“ šepla.

Položila si tvár na jeho hrudník a privinula sa tesnejšie k nemu. Venoval jej nežný úsmev. Cítil, že jej chvenie ustupuje. Jeho ruky pohladili nahú pokožku na chrbte: „Obráť sa, prosím.“

Poslúchla ho. Jeden po druhom jej rozopínal gombíky na šatách. Nebránila sa, až kým jej nepoložil ruky na plecía a nepokúsil sa zbaviť ju šiat.

Jedna jej ruka vystrelila, aby mu v tom zabránila a druhou sa objala okolo hrudníka, aby jej šaty neskĺzli. „Počkaj chvíľu,“ vyhrkla.

Než jej stihol čokoľvek povedať, zmizla v kúpeľni.

Dlhú chvíľu stál ako obarený. Vošiel si prstami do vlasov. Cúval k posteli a sklamané na ňu klesol. Povedala, že sa nebojí. Zdala sa mu uvoľnená. Čím ju vyplašil? Hypnotizoval dvere, ktoré nie a nie sa otvoriť. Frustrované sa hodil na posteľ. Netušil, čo sa dialo v kúpeľni a nemal odvahy zistiť to.

Keď už mal pocit, že to nevydrží, konečne vyšla. Mal množstvo otázok, ale na všetky zabudol, keď ju uvidel. Vyrasila mu dych. Na sebe mala nočnú košielku s čipkovaným vrchom a saténovou sukňou dlhou až po zem s dvomi rázporkami.

„Prepáč, ak som sa ponáhľal,“ ospravedlnil sa jej.

Podišla k nemu, tak blízko, ako jej to jeho nohy dovoľovali a objala ho.

Yalin jej venoval horúci pohľad, ovinul ruky okolo jej pása, pobožkal ju na brucho a skryl si tvár v mäkkej látke nočnej košele. Prstami zablúdila do jeho vlasov. Vzhliadol k nej.

„Nebudeš sa báť, keď urobím toto?“ šepkal jej chrapľavo.

Hladkal jej nohy vyťahujúc jej sukňu hore. Krútila hlavou.

„Ani toto?“ Zašepkal, keď ju nadvihol a obkročmo posadil na seba.

Namiesto odpovede mu ovinula ruky okolo krku. Nežne sa dotkol jej pier, aby si ukradol bozk a potom ďalší. Pootvorila pery v nemom pozvaní, ktoré využil. Skúmal každý kúsok jej úst. Pohladil čipku na jej tele od brucha až po plecía. Z pier jej unikal ston. Rozviazal šnúrkou na jej pleciach vzdávajúc úctu tomu, kto navrhol tento odev. Jeho pery bozkávali cestičku po jej hrudi od údolí až po pahorky. Keď perami láskal najvyšší bod, z pier jej unikal kvílivý ston. Šikovne jej vyhrnul sukňu hladkajúc jej nohy od kolien až k stehnám. Zbavil ju odevu. Dlane láskali jej stehná, kým palce objavili stred jej ženskosti. Rukami sa oprela o jeho plecía, vyplla sa do oblúka a zaklonila hlavu prudko dýchajúc. Jeho jazyk krúžil okolo jej vrcholkov, keď zintenzívnil láskanie jej lona. Striasla sa, telo sa jej naplo, z pier jej unikal dlhý ťahavý ston a klesla na neho. Ovinul jej ruky okolo pása, aby nespadla. Cítil jej horúci dych aj cez košeľu. Uložil ju vedľa seba, kým

sa rýchlo zbavoval oblečenia. Za chvíľu bol pri nej. Jeho pery a jazyk blúdili po jej tele a zanechávali vlhkú stopu.

Stonala jeho meno, keď ju pobožkal na časť tela, ktorej sa žiadny muž nedotkol. Perami a prstom jemne prebádal každé jej zákutie. Z pier jej unikali tlmené stony. Nesúhlasne zavrčala, keď odtiahol ruky. Lahol si k nej, bozkával jej krk, keď si ju pomaly vzal. Mykla sa, keď prekonal jej bariéru, ale nedovolila mu, aby sa odtiahol. Vzdal sa aj zvyškov sebaovládania. Hnal sa za vlastným vyvrcholením, až kým ho nedosiahol. Pripravila ho o všetky myšlienky aj o rovnováhu. Klesol na ňu ťažko dýchajúc neschopný sa od nej oddeliť.

Zbieral myšlienky, upokojoval triašku a dýchanie. Opatrne sa prevalil vedľa nej a vzal ju so sebou. Našla si na ňom pohodlnejšiu polohu. Natiahol sa po paplón, aby ich oboch prikryl. Vinul ju k sebe a hladkal jej chrbát, aby upokojil jej triašku, ktorá sa jej nechcela vzdať. Yalin sa nechcel vzdať blízkosti jej tela. Nikdy necítil také uspokojenie a zároveň taký hlad, ako v tejto chvíli. Rukou ovinutou okolo nej jej hladkal tvár.

„Ako sa cítiš?“ odvážil sa opýtať.

„Nádherne,“ zamrmlala unavene.

Pobožkal ju na čelo a šepkal jej do vlasov „Len spi miláčik. Máme celý život na milovanie.“

„Lúbim ťa,“ zašepkala v polospánku.

„Aj ja teba, poklad môj,“ zopakoval jej, skôr než zaspí.

Usmiala sa, akoby snívala o krásnej budúcnosti, ktorá ich čaká. Uložil sa do príjemnejšej polohy a pobral sa do ríše snov za ňou. Ani jednu sekundu zo svojho života nechcel byť bez nej.

8. SVADOBNÁ CESTA

„Konečne sami. Pláž, more, západ slnka a v noci...“ Yalin objal svoju manželku a šepkal jej do ucha, keď vošli do vestibulu hotela. Jazmínová vôňa zmiešaná s vôňou pokožky mu pripomenula ich prvú spoločnú noc.

„Yalin,“ šepla Nisa varovne červenajúc sa. Vykročila k recepcii. Yalin počúval jej klepkajúce topánky na bielej mramorovej dlážke. Pozoroval jej pohybujúce sa boky v dlhých bielych šatách, ktoré kopírovali jej postavu a štekliili jeho predstavivosť.

Oprel sa o recepcný pult vedľa nej a prstom kreslil oblúky na jej pleci. S úsmevom sledoval, ako ju striaslo a na pokožke sa jej objavujú zimomriavky. Nevedel sa dočkať, kedy za sebou zatvorí dvere izby a svet pre nich prestane existovať.

Od svadby neboli nikdy spolu osamote v bdelom stave. Okrem práce ich zamestnával svadobný dar starého otca. Rodinný dom potreboval zrekonštruovať a nanovo zariadiť. Doma sa okolo nich krútili robotníci, dizajnéri a dodávatelia. Umut zle znášal všetky tie zmeny, prestup do novej školy, sťahovanie, ale hlavne neustály hluk z prebiehajúcich prác. Každý večer mu Nisa čítavala príbehy, aby vôbec dokázal zaspáť. Yalin sa snažil počkať na Nisu, než sa vráti do postele, ale väčšinou unavený zaspal. Len čo skončili rekonštrukciu, povedal si, že už stačilo. Chce mať svoju manželku len pre seba. Sekretárka vybavila svadobnú cestu do Grécka, Yesim presťahoval k Umutovi a Nisu už len postavil pred hotovú vec.

Check-in im trval len niekoľko minút, než im poslíček odnášal kufre.

„Konečne. Takmer som tu vystál diery,“ sťažoval sa nahnevanej mužský hlas.

Yalin sa obrátil, aby mu povedal svoje, ale nezmohol sa ani na slovo. So šedinami a zelenými očami videl dospelú verziu Umuta.

„Doktor Halil, Kerem Halil,“ potvrdil Yalinovi jeho domnienku.

Yalin vrhol pohľad na Nisu. Bledá hľadela na otca ako v tranze. Yalin sa postavil pred ňu.

„Pohnite sa. Nemám na to celý deň,“ štekol Kerem na recepcnú.

Yalin zaťal ruky v päste a zatmelo sa mu pred očami. Než sa spamätal, doktor Halil si držal tvár a nadával mu. Yalin prekvapene pozrel na svoju vystretú ruku a červené hánky. Nemohol uveriť, že sa neovládol. Nežné ženské ruky putovali okolo jeho hrudníka a pevne ho stisli. Dlane položil na jej ruky a hladkal jej ich. „Neboj sa. Nisy. Už som skončil. Ideme preč.“

„Nikam nejdete. Ochránka,“ kričal Halil na celý vestibul.

„Ak nechcete, aby sa celý hotel dozvedel, čo ste urobili svojim deťom, tak vám radím, nerobiť tu cirkus. Za to, čo ste urobili, by ste si zaslúžili viac, než jeden úder.“ ozval sa Yalin bez toho, aby sa na neho, čo i len pozrel.

Ustarostene pozoroval Nisu, ktorá sa zrazu zvrtila a ponáhľala sa preč. Yalin nasledoval jej útek do bezpečia. Takmer mu pred nosom zavrela dvere hotelovej izby, ale včas ich zachytil, aby mohol vojsť. Miestnosť bola zariadená v neutrálnych béžových farbách s minimálnym nábytkom

v modernom štýle. Pri jednom z nočných stolíkov bola šatníková skriňa, pri druhom vchod do kúpeľne. Yalin si izbu len zbežne prezrel, sústredil sa na Nisu. Lahla si do postele a zahrabala sa pod prikrývku. Yalinovi bolo do plaču, keď pozoroval chvejúcu sa kôpku nešťastia. Počas posledného mesiaca sa jej stavy úzkosti zmiernili až skoro zmizli. Mal obavu, že stretnutie s otcom spôsobí ich návrat. Vedel, že pomôže len jediné, rozprávať sa s ňou.

„Nisy, miláčik. Upokoj sa. Nemôže ti ublížiť. Si dospelá žena s výbornou prácou. Si moja manželka. Nedovolím, aby sa k tebe, čo i len priblížil. Teraz si Arasová. Ty aj Umut ste pod ochranou našej rodiny. Nikto nie je taký hlúpy, aby ublížil našej rodine. Právnicki starého otca by ho roztrhali na kusy.“

Zrazu sa kopec prikrývok pohol a vykukla na neho. Yalin si s úsmevom sadol na prikrývku a upravoval jej rozstrapatené vlasy:

„Takto je to lepšie.“

Ozvalo sa klopanie na dvere. Obaja sa ako na povel obrátili. Yalin vstal a pohol sa k dverám, aby vykukol na chodbu cez priezor.

„Ten má ale drzosť,“ rozčúlil sa Yalin.

Nisa sa snažila znova zakryť. Yalin sa vrátil k nej. Chytil ju za ruky a pobožkal jej ich: „Nie, miláčik. Nebudeš sa skrývať. Ty si nič zlé neurobila. Nechceš mu niečo povedať?“

Odmietavo krútila hlavou a snažila sa oslobodiť si ruky a znova sa skryť. Yalin ju objal.

„Len pokojne, Nisy. Nemusíš ho vidieť. Zbavím sa ho. Ak chceš, tak aj navždy.“

Rýchlo krútila hlavou, tuho ho objala a odmietala ho pustiť.

„Len som žartoval,“ uistil ju, ale potom si zašomral pre seba: „Nemám lopatu a ani alibi.“

Yalin otvoril dvere a spustil na neho: „Asi vám jedna rana nestačila. Vráťte sa tam, odkiaľ ste prišli, lebo inak vás vyhodím sám.“

„Vy ste sa mi vyhrážali a prinútili ma prísť sem. Chcem vedieť, kto ste a čo chcete?“ vrátil mu rozzúrene Halil.

„Chcem, aby ste zmizli z tohto hotela a nechali nás na pokoji,“ vrátil mu to Yalin.

Yalin začal počítať, aby mu dal najavo, že ponuka odísť bez ujmy platí len limitovaný čas. Akosi sa nemal k odchodu, kým nedostane odpovede.

„Nisa, zavolaj prosím na recepciu. Pán bude o chvíľu potrebovať sanitku,“ snažil sa zobudiť svoju humornú stránku, kým si vyhrňal rukávy. Nechcel sa dopustiť násillia na jej otcovi a ešte pred ňou, kým to nebude nevyhnutné. Ak ho tento panák prinúti porušiť sľub, ktorý jej dal, tak mu doláme kosti.

„To nebude potrebné,“ ozvala sa Nisa po chvíli.

Než stihol zareagovať, preletela popri ňom. Vrhla sa na otca a vylepila mu zaucho.

„Ty nemáš právo žiadať vysvetlenia.“

Yalin sa uistil, že jej nič nehrozí, ležérne sa oprel o dvere a čakal, než skončí.

„Opustil si nás. Nechal si nás u cudzích ľudí, ktorí nás strčili do detského domova. Ani jeden z nás nemohol za to, že mamička zomrela, ani za to, čo nám to spôsobilo. Namiesto toho, aby si nám bol oporou, odvrhol si nás. Vieš koľkokrát nás chceli s bratom rozdeliť? Kiežby si trpel tak, ako my.

Dúfam, že sa znova narodíš ako šváb alebo iná odporná háveď a celý život sa budeš triasť pred jedmi, mucholapkami a predátormi.“

Yalin pozoroval celú situáciu a prial mu ešte horšie veci. V tvári sa mu nezračil ani len malý náznak poznania, či porozumenia. Akoby ani nevedel, o čom hovorí. Ako niekto môže zabudnúť na svoje deti?! Ale práve jeho by to nemalo prekvapovať, keď jeho rodičia... Rýchlo zamkol čiernu skrinku na stovku západiek, aby nevy pustil zlého džina. Keď si zhrozene zakryla rukou ústa, Yalin vzal jej chvejúce sa telo do náručia, vtiahol ju dnu a nohou zabuchol dvere.

Nisa podišla k posteli a sadla si.

Yalin volal na recepciu, aby im nahlásil, že u nich bol výtržník, ktorý slovne napadol jeho manželku a predtým aj recepčnú. Oznamil im meno aj údaje a požiadal ich, aby ich odhlásili z hotela, že okamžite odchádzajú, lebo v jednom hoteli s takým človekom nezostanú. Presne ako očakával, recepčná ho prehovárala, aby nikam nechodil, že sa postará, aby ten pán opustil hotel. Yalin jej poďakoval, potom si sadol na posteľ oproti Nise, aby na neho videla.

„Ako sa cítiš?“ vypytoval sa starostlivo. Báł sa jej dotknúť, aby sa nezosypala.

„Neviem,“ zašepkala.

Yalin si ju privinul do náručia: „Už je dobre. Nikdy viac ho neuvidíš.“

Nisa mu ovinula ruky okolo krku a držala sa ho, akoby bol jej záchranné koleso:

„Čo som to urobila?“

„To, čo si zaslúžil,“ vyhrkol bez rozmyslu.

„Yalin. Nežartuj. Vyťala som zaucho vlastnému otcovi,“ sťažovala sa.

„Ja tiež a miluješ ma preto menej?“ opýtal sa Yalin.

„To nie, ale...“ protestovala.

„Ten človek nie je tvoj otec, odkedy vás opustil. Je to cudzí muž,“ upokojoval ju Yalin.

„Aj tak. Aký príklad dávam Umutovi?“

„Ten najlepší, že si človek, ktorý má city. Netráp sa. Bola to vypätá situácia, ktorá sa nezopakuje. Ja o tomto incidente Umutovi nepoviem. Chceš mu o tom povedať?“

„Samozrejme, že nie. Nechcem, aby sa trápil,“ vyhrkla rozhorčene a odtiahla sa od Yalina.

„Tak to bude naše malé sladké tajomstvo. Ani tvoj brat nie je anjelik. Nezabudol som, ako sa na mňa vrhol, keď si myslel, že som ti ublížil.“

Konečne sa usmiala a Yalin ju nasledoval. Aj keď na ťažkých chvíľach, ktoré mu Umut pripravil, nebolo nič úsmevné. Dôkladne preveroval, či je Yalin dosť dobrý pre jeho sestru.

Yalin sa veľmi rýchlo vrátil do súčasnosti: „Veľmi ma mrzí, že sa naša dovolenka pokazila. Sľubujem, že ti to vynahradím.“

„O tom nepochybujem. Čo keby sme išli na večeru?“ navrhla zrazu.

„Čo keby som ťa pobožkal?!“ kontroval jej Yalin a ako muž činu aj vykonal.

Opätovala mu bozk, ale po chvíli sa postavila a šepala:

„Som hladná aj za dvoch.“

Yalin ovinul ruky okolo nej, spojil ich na chrbte a bozkával jej brucho.

„Aj ja, ale jedlo počká. Toto nie.“

Než sa dostal k nebezpečným miestam, vymanila sa z jeho pút:

„Najprv nás nachovaj.“

Yalin nesúhlasne zavrčal, ale potom sa poddal: „Tak dobre.

Najprv utíšime tvoj hlad a potom môj.“

„Nebudeme jesť spolu?“ doberala si ho Nisa.

Yalin na ňu vrhol pohľad typu pomsta bude sladká a sľúbil:

„Potom ti to vysvetlím.“

Schmatol slúchadlo a zavolať na recepciu, aby im priniesli večeru hore do izby.

„Ďakujem,“ ovinula mu ruky okolo krku a privinula sa k nemu.

„Odlož si vďačnosť na neskôr.“

Keď nechali odniesť vozík s prázdnyimi taniermi, vyšli na balkón. Yalin ju objal a spolu sledovali zapadajúce slnko, ktorému sa dnes nechcelo ísť spať.

„Keď sa na mňa nahneváš, prestaneš ma mať rád?“ šepala Nisa do večerného ticha.

„Samozrejme, že nie,“ uistil ju Yalin.

„Ani keď sa zamestnám v konkurenčnej firme?“

„Ani vtedy nie, ale konkurencii ťa rozhodne nedám.“

„Ale Yalin. Nemôžem naďalej pracovať vo firme.“

„Ani nebudeš. Mali sme schôdzu rady firmy a jednohlasne sme sa zhodli na tom, že ťa prijmem ako spoločníka firmy. Starý otec ti prenechá svoj podiel. Zmluvy sú pripravené. Stačí tvoj podpis.“

„Yalin. To nemôžete urobiť.“

„Neskoro. Už sa stalo. Rozhodnutia starého otca sa nespochybnujú.“

„To som ani nechcela.“

„Keby nebolo tvojej reklamy a propagácie, tak by sme sa z krízy hrabali ešte pol roka. A to nehovorím o štátnej zákazke na ten nový program pre ministerstvo sociálnych vecí. Pracoval síce na tom celý tím, ale väčšinu práce si odviedla ty. Nápad a grafika boli tvoje.“

„Dobre, už ma nemusíš presviedčať, ale akcie si nechám, len kým dieťa nedospeje.“

„Som si istý, že by sa Umutovi nepáčilo také oslovenie a má v živote iné plány.“

„To je pekné, že si ochotný nechať časť firmy švagrovi, ale nehovorila som o ňom.“

Yalin po nej prebehol pohľadom a zrazu mu jej zvláštne narážky počas večera dávali zmysel. Krví by sa v ňom nedorezal. Niečo iné bol Umut, ktorý chodil, rozprával a dokázal sa o seba postarať. Niečo iné bolo malinké plačlivé večne hladné stvorenie s pokakanou plienkou.

Na to rozhodne nebol pripravený:

„Chceš mi povedať, že bude zo mňa otec?“

„Áno, miláčik. Viem, že je to skoro. Viem, že sme to neplánovali. Nehnevaj sa.“

Jej telom otriasli vzlyky. Videl, ako sa zúfalo snaží ovládnuť, ale boj so sebou prehrala.

„Nisy, neplač. Daj mi chvíľku, než si zvyknem na myšlienku, že sa budem starať o malého človečička. Nemal som dobrý vzor, ktorý by ma naučil, ako sa to robí.“

„Ani ja nie,“ rozplakala sa ešte viac.

Yalin ju rýchlo objal a hojdal ju v náručí: „Tíško, Nisy. Nemusíš sa báť. Nie som ako môj otec. Nenechám vás samých, ani teba, ani dieťa, ani Umuta. Sľubujem, že spolu všetko zvládneme.“

Zdalo sa, že sa postupne upokojuje. Vzal jej ruky k perám a pobožkal jej ich: „Na dnes bolo dosť síz, Nisy. Radšej mi povedz, čo budeme robiť?“

Zamyslela sa, potom vyhlásila: „Vydrž chvíľku, než sa dám do poriadku.“

Yalin ju nasledoval do izby, ale zostal v nej, než sa vráti z kúpeľne. Bravo, Yalin. Práve si zničil najšťastnejšiu chvíľku každej ženy. Dnes mala plakať od šťastia a nie od smútku. Premýšľal, čo by dnešný večer zachránilo: Film? Prechádzka? Nič vhodné ho nenapadlo.

Keď sa vrátila z kúpeľne, sťažovala sa: „Pozri sa. Som celá opuchnutá a škaredá.“

„Si krásna, Nisy.“

Yalin si sadol na posteľ, oprel sa o rám postele a posadil si ju na kolená: „Povedz mi, čo by si chcela robiť. Splním ti čokoľvek.“

Nisa sa o neho oprela a privinula sa k nemu: „Chcem takto sedieť a na nič nemyslieť.“

„Dobre, Nisy. Čo si len praješ.“ Posunul ju vyššie na seba, aby sa jej ležalo pohodlnejšie a hladkal jej chrbát.

„A chcem ťa bozkávať,“ šepala.

Jej pery sa dotkli jeho krku a postupovali nahor až k miestu pod jeho uchom. Do cieľa nedošli, lebo Yalin zmenil ich smer. Pery sa spojili v horúcom bozku. Keď sa od seba oddelili rýchlo dýchajúc, Yalin sa zbavil oblečenia. Vytiahol jej sukňu nad boky a šikovne ju zbavil toho, čo mala pod ňou. Keď si znova sadol, obkročmo ju posadil na seba. Prekvapene zhíkla. Ďalší protest zanikol v stone, keď si ju privinul k vzrušenému telu. Šikovnými prstami jej rozopol zips na šatách a stiahol jej ich dole, aby sa jeho pery dostali k nahej pokožke. Trel ju o seba stupňujúc jej vášeň. Šepkal jej do ucha, čo sa chystá urobiť žiadajúc jej súhlas. Jej telo zaliala červeň od tváre po hrudník. Keď ju nadvihol a spustil na seba, z pier jej unikol ston, ktorý sa podobal na áno. Usmerňoval jej pohyby, ale čoskoro si jej telo našlo vlastný rytmus. Vyvrcholenie prišlo priskoro, ale nezastavilo ho, aby previedol cez priepasť aj ju. Pozoroval ako triaška prebehla jej telom, na chvíľku znehybnela, zahryzla si do pery a potom na neho klesla.

Oprela sa o jeho hrud' a šepala: „Som si istá, že je zakázané sa takto milovať.“

„V tejto krajine nie,“ doberal si ju.

„Yalin,“ zvolala varovne a nepokojne sa na ňom miesila.

„Nepáčilo sa ti to?“ nadvihol sa a kontroloval.

„Áno, ale...“ protestovala.

„To je jediné na čom záleží,“ upokojil ju.

„Nie je to správne.“

„Mám právo milovať svoju manželku všetkými spôsobmi, ktoré sa jej páčia.“

Nisa sa zachvela a Yalin ju hneď prikrýval: „Je ti zima? Chceš sa už obliecť?“

„Nie. Práve premýšľam, koľkými spôsobmi sa dá milovať.“

„Bude lepšie, keď ti to ukážem,“ doberal si ju.

„Teraz?“ pošepla zahanbene, ale zvedavo zároveň.

„To je moja manželka. Vždy myslí na to isté, na čo ja.“

Pošepol jej: „Neboj sa, láska. Sľubujem, že sa ti všetko bude páčiť.“

Než ho pobožkala, dodala: „O tom nepochybujem.“

9. VITAJ, MALIČKÝ

„Yalin, upokoj sa. Tam nemôžeš ísť.“

Yesim chytila Yalina za plece, keď opäť vyskočil.

„Nehovor mi, čo môžem a čo nie. Je tam moja žena a ja chcem byť pri nej.“

Striasol ruku a premeriaval krokmi nemocničnú čakáreň. Yesim ho nasledovala, aby ho náhodou nenapadlo ísť na oddelenie.

„Ak tu neprestaneš vykrikovať, vyvedú ťa von a môžeš čakať akurát tak doma.“

Snažila sa ho upokojiť Yesim. Ostražito sledovala lietacie dvere, aby ich nikto nepočul.

Konečne poslúchol a opäť si sadol. Najprv sa miesil, potom nervózne dupal nohami.

Yesim potrebovala Denizovu pomoc, aby udržali Yalina v čakárni.

„Musíš byť trpezlivý. Môže to trvať niekoľko hodín. Povedala som ti, že lepšie by bolo, keby si čakal doma.“

„Chcem byť tam, kde je moja žena.“

„Môžeš ísť k nej, až keď ju prevezú na izbu,“ pripomenula mu Yesim.

Keď počul výkrik, okamžite bol znova na nohách.

„To nie je ona. Nisa je dáma. Nerobí takéto scény. Jej hlas spoznáš.“

„Prečo nám ešte nič neprišli povedať? Stalo sa niečo?“

„Určite nie. Upokoj sa. Idem sa pozrieť, či ju nepreviezli na izbu,“ zvolala na odchode.

O chvíľku sa vrátila, usmievala sa aj plakala zároveň.

„Všetko je v poriadku. Už môžeš ísť za ňou.“

Vystrelil smerom, kam mu ukázala. Nečakal na Yesim, ktorá za ním nestíhala.

Pred nemocničnou izbou zastal. Potichu otvoril dvere a nakukol do miestnosti. Keď uvidel spiacu Nisu, uľavilo sa mu. Pomaly podišiel k posteli a skúmal jej bledú tvár.

„Všetko je v poriadku. Je len unavená. Dajte jej chvíľku,“ upokojovala ho sestrička.

Len čo si k nej sadol, prebudila sa: „Yalin.“

„Tu som, Nisy. Potrebuješ niečo?“

„Chcem nášho Akaya,“ prosila a opatrne sa posadila.

„Už je tu,“ ozvala sa sestrička od dverí s bábätkom v náručí.

Nisa natiahla ruky, aby jej ho vložili do rúk. Sestrička jej ho podala. Napravila mu prikrývku.

„No nie je krásny?“ Nisa nemohla odtrhnúť dojatý pohľad od svojho bábätka.

Yalinovi došli slová. Báľ sa, že ak prehovorí, dojatie premôže aj jeho. Akay bol najdrobnejšie bábätko, aké videl. Spod perinky mu vykúkala len malá tvárička a jemné čierne vlásy. Keď počul hlas svojej mamy, otvoril oči.

„Očká a noštek má po tebe,“ vydýchla Nisa.

Yalin si prisunul stoličku bližšie k posteli, aby na neho lepšie videl.

„Akay, toto je tvoj ocko,“ prihovárala sa mu Nisa.

Akay otváral a zatváral ručičky a očami blúdil po miestnosti, než zameral svoj pohľad na otca. Yalin natiahol ruku a opatrne sa dotkol jeho líčka a pohladil ho. Akay zívól ako malé šteniatko. Yalin sa na neho usmial a pohladil mu prstom ručičku. Akay mu ho stisol.

„Ahoj, maličký,“ konečne dostal zo seba dojatý Yalin.
„Urob pre mňa niečo, láska.“ Zamerala sa Nisa na Yalina.
„Čokoľvek, Nisy. Povedz mi, čo ti mám priniesť. Mesiac? Hviezdy?“
„Chod' domov a vyspi sa,“ vyhlásila pevne.
Yalin krútil odmietavo hlavou. „Sľúbil som, že vás neopustím.“

„Neopúšťaš nás. Potrebuješ sa vyspať, aby si mal silu.“
Krútil odmietavo hlavou: „Nie. Chceme byť pri vás.“
„Nemôžeš tu zostať po návštevných hodinách,“ upozornila ho Yesim.

Yalin sa obrátil na Yesim, ktorá nesúhlasne krútila hlavou. Hľadal pochopenie u sestričky, ale aj tá krútila hlavou.

„Vaša manželka má pravdu. Môžete tu byť len počas návštevných hodín.“

Yalin mal slzy na krajíčku. Vyhodia ho ako psa, odlúčia ho od jeho manželky a syna.

„Vezmi si ho na chvíľku,“ rozhodla Nisa.

Pred chvíľkou by sa bál, že mu ublíži, taký bol drobný. Ale keď vedel, že mu ho dovoľia vidieť len na pár minút a na deň sa bude musieť s ním rozlúčiť, radšej by si desaťkrát zopakoval odchod rodičov ako toto. Opatrne ho vzal do náručia a privinul si ho. Akay znovu zívola a v otcovom náručí zaspal. Yalin si Akaya ani poriadne neobzrel a už mu ho sestrička brala z rúk. Yalin uhol pred jej rukami a odmietol jej ho dať.

„Yalin. Musím ho o chvíľku nakrmiť,“ presviedčala ho Nisa.

Nemohla sa pozerieť na to, aký je nešťastný. Urobila by čokoľvek, aby pri nich Yalin mohol zostať. Bohužiaľ pravidlá boli dané.

Yalin videl, že aj Nisa má slzy v očiach. Veľmi nechotne, ale podal Nise Akaya. Nechcel im sťažovať rozlúčku. Pomohol Nise uložiť syna pohodlnejšie do náručia a pohladkal mu vlásky.

Vyrušila ich sestrička: „Ešte nie je čas kŕmenia. Prinesiem vám ho o hodinku.“

„Nemôžete mi ho nechať dovtedy tu? Tak pokojne spinká, nebudeme ho rušiť.“ Prehovárala ju Nisa.

„Musí ísť k ostatným deťom,“ rázne odmietla sestrička.

„Ešte chvíľku,“ prosila Nisa. Keď sestrička pokrútila hlavou, rozplakala sa a Akay s ňou.

„Vidíte, čo ste urobili? Moja manželka máva panické záchvaty. Čo keď kvôli vám znova prestane rozprávať?“ rozčúlil sa Yalin.

Videl, ako sa Nisa snaží obhájiť, a tak jej rýchlo stisol ruku a vymenil si s ňou pohľad.

„Nemôžete vyžadovať zvláštne zaobchádzanie. Toto nie je súkromná klinika,“ rozčúlila sa sestrička.

„Nejde mi o zvláštne zaobchádzanie, len pochopenie pre chorobu mojej manželky. Ak mi neveríte, môžete sa pozrieť do jej zdravotných záznamov. Ešte pred rokom trpela mutizmom. Hoci sa nám to podarilo prekonať, pri veľkom strachu alebo strese sa jej tento stav vracia.“

Yalin rýchlo hľadal slová, aby sestričku presvedčil, aby nechala synčeka s Nisou.

„Máme tu špecialistov na takéto stavy,“ ohradila sa sestrička.

„A máte tu aj prekladateľku do posunkovej reči, lebo moja manželka sa inak vyjadrovať nevie, keď to na ňu príde.“

„To nemáme.“

„Tak čo keby ste zavolali lekárku, aby som sa s ňou mohol porozprávať a nech sa ona vyjadrí.“

Nahnevaná sestrička vypochoďovala z miestnosti. Yalin dúfal, že išla po lekárku a nie po ochranku, aby ho vyhodili.

Nisa mu stisla ruku. Aspoň trochu sa upokojila. Hoci jej ešte tiekli slzy aspoň nahlas neplakala. Yalin ju opatrne objal. Dával pozor na mrnkajúceho Akaya.

„Čo sa tu deje?“ ozval sa od dverí ženský hlas.

Yalin sa obrátil a prešiel pohľadom po doktorke s ryšavými brčkavými vlasmi, ktoré jej siahali takmer až po zadok. Svetlo hnedé vždy usmiatimi očami si ho premeriavali so zábleskom poznania. Ale on nevedel, kam ju zaradiť. Teraz to však bolo nepodstatné. Rýchlo zopakoval lekárke informácie o manželkinom zdravotnom stave.

Lekárka zdvihla ruku a umlčala ho: „Zdravotné záznamy pacientov poznám.“

Obrátila sa na sestričku a dodala: „Dieťa aj otec môžu zostať.“

„Ale pán primár, ...“ protestovala sestrička.

„Tu nie je a v jeho neprítomnosti rozhodujem ja. A za svoje rozhodnutie sa aj zodpoviem.“

Nisa aj Yalin sa poďakovali takmer súčasne.

Lekárka sa na nich usmiala: „Nie je za čo. Je pekné pre zmenu vidieť otca, ktorý sa o dieťaťko stará od prvého dňa. Pozdravte odo mňa pána Sureyu,“ žmurkla na Yalina.

Sestrička vypochoďovala z miestnosti a tresla za sebou dvermi. Lekárka sa ospravedlnila a odišla.

„Ja už viem odkiaľ ju poznám,“ ťukol sa Yalin po čele.

Keď videl, ako sa Nisa tvári, rýchlo vysvetľoval: „Bolo to pracovné. Nič osobné. Ani som sa jej nedotkol. Prisahám.“

Nisa natiahla ruku a stisla mu tú jeho: „Verím ti.“

Yalin sa sklonil, aby ju pobožkal, ale Akay mal iné plány. Znova sa rozplakal.

„Neboj sa, maličký. Dáme na teba pozor,“ upokojoval ho Yalin.

„Skúsime niečo, dobre?“ ozvala sa Nisa.

Urobila miesto Yalinovi vedľa seba na posteli a pohladila prikrývkou. Yalin pochopil aj bez slov. Sadol si k nej, natiahol nohy pred seba na posteľ a nastavil ruky, aby mu mohla vložiť malého synčeka do náručia. Pomaly ho kolísal v náručí a dohovárал mu.

„Toto sa nerobí, Akay. Práve som vybavil, že môžeš zostať pri mamke, ale ak budeš pri nej plakať, tak príde sestrička a odnesie ňu. Musíš byť celkom tichučko. Ja ňu budem kolísať a ty budeš pekne spinkať.“

Akay sa pomaličky upokojoval, zívola, zatvoril očka a zaspal. Yalin nikdy v živote nebol na seba tak hrdý, ako v tejto chvíli. Hneď sa mu podarilo upokojiť syna. Možno z neho predsa len bude dobrý otec. Usmial sa, pobožkal Akaya na čelo a obrátil sa k Nise.

„Pozri ako spinká. Ako anjelik.“

A nielen on. Aj Nisu zmohla únava. Yalin potichu a opatrne uložil synčeka do postielky, prikryl ho a pohladil.

„Spinkaj môj maličký. Sľubujem, že sa postarám, aby si bol ten najšťastnejší chlapček na zemeguli.“

Sklonil sa k Nise a pobožkal ju. Potom si ľahol k nej a zatvoril oči. Musí si oddýchnuť, aby mohol začať plniť sľub, ktorý dal svojmu synovi.